

Nicolae Ulieriu:

DE
LECTURA

„Cel mai mare pericol este situația economică a României”

pag. 7

Nr. 32 • 9 - 15 august 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Va mai sta un an Antonie Iorgovan?

Reporter special:

VIATA ÎN GHETOU

pag. 8

Dosar:

Totul despre casele naționalizate

■ De la Pătrășcanu la
Valer Dorneanu

pag. 5

Stare critică:

La URBIS S.A. îți stă mintea în loc

pag. 9

Serial:

La noi nici câinii n-au pace

■ Un nou tip de
mafie: ilegalități,
arbitraje incorecte,
bișniță cu câini

pag. 9

TELE
/abc

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

JARO

INTERNATIONAL
„Fly With Us“

The first Romanian private company owner of two 100-seat BAC 1-11 aircraft.

Aircraft available:

- BAC 1-11 - two owned
 - BOEING 707 - two owned
- Fully authorized to operate domestic and international charter flights.

Our offers include:

- 24-hour availability
- Highest standard services

We are ready to exchange experience and technology.
We offer you a friendly approach and secure flights.

SUMMER 1995 TIME TABLE

From Bucharest to:					
Napoli	1,5	MDJ 271	NO	BAC 1-11	
Verona/Tsr.	1,3,5	BAT 165	TSR	BAC 1-11	
Tunis	2	MDJ 433	NO	BAC 1-11	
From Tunis to:					
Algeries	2	TU 706	NO	A 320	
Casablanca	3	AT 571	NO	B 727	
Dakar	2	AT 570	NO	B 727	
From Constanța to:					
Stockholm	6	MDJ 111	NO	BAC 1-11	
Göteborg	6	MDJ 117	NO	BAC 1-11	
Malmö	7	MDJ 115	NO	BAC 1-11	
To Bucharest from:					
Napoli	1,5	MDJ 272	NO	BAC 1-11	
Verona/Tsr.	1,3,5	BAT 166	TSR	BAC 1-11	
Tunis	2	MDJ 434	NO	BAC 1-11	
To Tunis from:					
Algeries	2	AH 4000	NO	B 727	
Casablanca	1	AT 570	NO	A 320	
Dakar	3	TU 612	NO	A 320	
To Constanța from:					
Stockholm	6	MDJ 112	NO	BAC 1-11	
Göteborg	6	MDJ 118	NO	BAC 1-11	
Malmö	7	MDJ 116	NO	BAC 1-11	

JARO MAIN OFFICE PHONE.
(40) 1 212 22 73/212 22 74/
212 22 75

BANEASA OFFICE PHONE.
(40) 1 212 22 78

SOS BUCURESTI-POIESTI 14-22
SECTOR 1
SITA: BBUPJT/BUHTOJT/BUKKJT
AFTN: LRBSMDJO

JARO
INTERNATIONAL

DIPLOMA DE ONOARE

Acordată

D-lui George Arion
Director Publicatie „Flacăra”

pentru sprijinul constant oferit
Companiei Aeriene JARO INTERNATIONAL
pe parcursul primilor 5 ani de activitate.

Președinte,

Mircea DIMITRESCU

1 august 1995

**PUBLICATIILE
Flacăra**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Pășărin, Mihai Săndoiu

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SĂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31, 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu intermedieri din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghițanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu, Elena Gheră,

Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN TARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăr

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra
BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS
REBUSACHE

maxi **SKANDY**

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂȘĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA („Rebus“)

CONSTANTIN GRIGORE („Rebusache“)

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Pășărin,
Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărușanu, Dragoș Baltă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petia

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chilulescu

TEHNOREDACȚARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Majotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerica Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX
Închiderea ediției: joi, ora 20⁰⁰

Viata sub un presedinte de regat

George Arion

Prietenul nostru, Văcăroiu

Toți am avut sau avem prieteni. Cu ei am împărțit bucurii și necazuri. De nevoie, am locuit sub același acoperiș. Forțați de împrejurări, am dat pe din două banii de buzunar sau bucatele de pe masă. Cine a avut mai mult i-a oferit ceva și celuilalt, aflat în suferință. Fără nici o obligație din partea acestuia. Numai și numai dintr-o legătură sufletească stabilită după legile nescrise ale amicitiei.

Așa ceva ni se întâmplă acum la scară națională. Există cineva pentru care suntem gata să ne dăm și cămașa de pe noi, numai ca el să se simtă bine. Ai câștigat 100 de lei? Cinci lei i se cuvin și dumnealor. Dar te jenezi să câștigi numai atât și încerci să fii răsplătit mai bine pentru munca ta. Să zicem că ești încadrat cu 100.000 lei. Imediat te simți obligat să-i pui deoparte 17.812 lei, să aibă și el de-o friptură și de-o bere. Dar parcă e totuși prea puțin. Nu-ți spune, dar îl simți nemulțumit. Îi citești în ochi musturirea. E vorba de cineva pretențios, cu griji multe. Te mobilizezi, te

străduiești și câștigi dublu ca până acum. Vezi cum chipul său drag se înseninează. Îi dai automat 40.279 lei, iar ție îți mai rămân 159.721. Deci, ai renunțat la o pătrime pentru liniștea zilelor sale.

Deja e voios, e tandru față de tine. De aceea te încumeți, cu un elan pe care nu ți-l bănuiai, să atingi milionul. În situația asta, tu lei 662.480 lei iar el 337.520 lei. Adică, aproximativ, 2/3 îți rămân ție și 1/3 bagă amicul la teșcherea.

Din clipa asta te poți socoti un om făcut. Te copleșește cu atenții, îți laudă generozitatea. Dar nu numai ca indivizi ne simțim datori să-l ajutăm. Orice societate comercială, după ce-și calculează profitul net, renunță din start la 38% din acesta în favoarea lui.

Fiindcă nu poți să-l rezisti. Numai cât îl vezi duci rapid mâna la portofel să scoți banii și să-l dai, să-l dai, să-l dai. E farmecul discret al impozitului. E irezistibila atracție pe care o exercită cel mai mare prieten pe care îl au, în clipa de față, românii.

Fără comentarii

Și acum, vă propunem un text

Constituția Republicii Socialiste România - Constituție a Democrației și Păcii

Marea Națională, exercitându-și funcțiile de putere constituantă, a adoptat într-o atmosferă de înalt entuziasm, la 21 august 1965, Constituția Republicii Socialiste România.

Întreaga activitate de pregătire a proiectului, largă sa dezbatere publică, dezbaterea și implicit aprobarea sa la Congresul al IX-lea al partidului, adoptarea și bineînțeles conținutul Constituției au imprimat acesteia un profund caracter democratic, fapt evidențiat de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care arăta: „Clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, prin munca lor plină de elan

și abnegație, însuflețiți de un fierbinte patriotism, au scris, literă cu literă, marea 'Cartă a libertăților poporului român'. Adoptarea Constituției a răspuns cerinței de a se consacra prin norme juridice fundamentale marile realizări obținute de către poporul român sub conducerea politică a Partidului Comunist Român. Momentul istoric al adoptării Constituției se caracteriza prin realizarea economiei socialiste unitare, care a marcat victoria deplină și definitivă a socialismului în toate sectoarele de activitate, lichidarea pentru totdeauna a claselor exploatare, abolirea exploatareii omului de către om, afir-

marea principiilor socialiste în viața socială (...)

Adoptarea Constituției, în același an cu lucrările Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român și în lumina direcțiilor stabilite de către acesta, a realizat cadrul juridic fundamental al unei noi etape în istoria modernă a României, etapă ce se va înscrie în istorie sub semnificativa denumire de Epoca Ceaușescu.

Semnatarul acestor rânduri era conf. univ. dr. Ioan Muraru. În prezent, domnia sa este președintele Curții Constituționale.

RADU IOANID ■

În ultimii cinci ani

În timp ce 209.367 români au emigrat, 649 de străini au devenit cetățeni români

□ Numai 16.170 români s-au repatriat

Din 1990 până azi au emigrat 209.367 români și s-au repatriat numai 16.170 români. În schimb, în aceeași perioadă, 649 de străini, în majoritate arabi, au devenit cetățeni români. Redăm în continuare structura pe naționalități a celor mai proaspeți cetățeni români: sirieni - 261 persoane, libanezi - 48, germani - 36, irakieni - 32, iordanieni - 32, egipteni - 15, ruși - 9, palestinieni - 9, iranieni - 7, suedezi - 6, americani - 6, francezi - 5, bulgari - 5, greci - 4, turci - 4, chinezi - 4, israelieni - 4, spanioli - 3, yemeniți - 3, nigerieni - 3, danezi - 2, polonezi - 2, cetățeni ai Insulelor Capului Verde - 2, tunisieni - 2, afgani - 2, zairezi - 2, peruani - 1, boliviene - 1, croați - 1, pakistanezi - 1, austrieci - 1, centrafricani - 1, englezi - 1, canadieni - 1, italieni - 1, vietnamezi - 1, cubanezi - 1. Dintre străinii care au primit cetățenia română, 130 de persoane au declarat că nu posedă altă cetățenie.

În articolul 12 din Legea cetățeniei române, adoptată în 1991, se specifică: „Acordarea cetățeniei române, atât la cerere, cât și în cazul repatrierii, se face la propunerea ministrului justiției, prin hotărâre a Guvernului, care se publică în Monitorul Oficial”.

Articolul 20: „Persoana căreia i se acordă cetățenia română, potrivit art. 8, alin. 1 și 3, și art. 9, depune în termen de șase luni, în fața ministrului justiției sau a subsecretarului de stat delegat anume în acest scop, jurământul de credință față de România”. Iată și conținutul jurământului: „Jur să fiu devotat patriei și poporului român, să apăr drepturile și interesele naționale, să respect Constituția și legile României”.

DAN GHEORGHE ■

Mileniul trei fără un sfert

O axă frântă

Decenii în șir „prezidențiale” americane au avut suspansul lor, iar congresele PCUS de alegere a secretarului general, nu. La Washington cartea politică era decisă de electorat iar la Moscova de Dumnezeu: numai o boală zdravănă sau, firește, moartea puteau disloca un țar din fastuosul său fotoliu roșu. Cu excepția lui Hrușciiov care a atins pensia dincolo de ringul politic, nici un conducător suprem de partid și de stat nu a beneficiat de un sfârșit fizic de simplu cetățean. Regula de fier a Moscovei a fost ca liderii săi să decedeze în patul puterii chiar dacă frânele acestora nu se mai aflau, la vedere, sub cearceafurile secretariatului general. Gorbaciiov a spart această regulă: după ce a dinamitat URSS s-a adaptat și el la destinul unui om normal care urcă și coboară, conduce un continent și, apoi, își ia transferul ca președinte de fundație. S-a ajuns, astfel, la noua simetrie ruso-americană: la Washington apare un președinte după colosalul carnaval electoral, iar la Moscova apare un președinte după o năzbătie electorală adecvată spiritului locului. Oricum, la anul dubla ipostază a prezidențialelor ruso-americane va articula o ofertă politică de care va depinde soarta lumii. Pentru că este clar pentru oricine că nu ONU, nu organismele regionale și nici puterile europene sau Japonia decid evoluțiile politice mondiale, ci tot SUA și Rusia. Chiar dacă o vreme Rusia a absentat de la marile ospăț, conturând Washingtonului alura de jandarm internațional, este de așteptat ca Moscova să își vină în fire cu vârf și îndesat. De altfel, revenirea diplomației moscovite în prim-planul unor abordări fundamentale este cum nu se poate mai concludentă în această vară fierbinte.

Deocamdată la Washington președintele Clinton are de luptat cu un parlament de opoziție care îl flanchează strâns, îl cenzurează și îi taie din elanul democrat al gestionării lumii. La Moscova, președintele Elțin are, la rândul său, în spinare o Dumă recalcitrantă, pusă pe rele, dominată de furia radicalilor și apetiturile inechivoce ale naționaliștilor. Ambii președinți sunt, altfel spus, legați de mâini și puși la remorca unor legislativuri care îi antipatizează fără scrupule și fără milă. Ambii se află pe post de paratrăsnet chiar dacă furtunile politice americană și rusă nu seamănă deloc între ele. Această inhibiție paralelă duce la un blocaj echilibrat, la o amortizare a deciziilor fundamentale, la o abordare în pași mărunți a conținutului mondial. Consecința esențială a acestui proces bipolar este că marile hotărâri se amână lăsându-se în seama viitorilor protagoniști moștenirea explozivă a prezentului.

Vor fi în 1996 Elțin și Clinton bătuți în cuie de viitoarele alegeri? Cum vor arăta Congresul și Senatul american și parlamentul de la Moscova? Cu titlu de alternativă strict teoretică să ne gândim că Robert Dole, conservator, ofensiv, tranșant, va deveni liderul Casei Albe și un Jirinovski stăpânul Kremlinului. Este ușor de imaginat cam care ar fi ritmul de evoluție politică al lumii și în ce direcție ar lua-o această în asemenea condiții. Adevărul este că de „paritate” doctrinară a axei frânte Moscova-Washington va depinde în curând amărâta noastră liniște. Nu ne vom plictisi...

RADU BUDEANU ■

Puls

Unele interese și legea electorală

Nu este pentru prima oară când în anumite cercuri politice se discută despre mărirea pragului de acces în Parlament. Până de curând se vehicula un procent de 4%, dar acum se vorbește de 5%. Noutatea constă în consensul CDR-PDSR pe această temă. În numărul trecut al revistei noastre prezentăm un posibil inconvenient de care s-ar putea lovi orice alianță care are în componență mai multe formațiuni politice. Mai există însă un aspect demn de luat în considerare, chestiune care privește opoziția în general. Urmăream de curând un interviu acordat de senatorul PNȚCD Valentin Gabrielescu unui post local de televiziune. Reporterul l-a întrebat dacă nu cumva această modificare în legea electorală va afecta partidele de opoziție care au părăsit Convenția. Răspunsul dat de parlamentarul în cauză este elocvent pentru starea de spirit care domnește în alianța al cărei președinte este profesorul Emil Constantinescu. Domnia sa spunea ceva în genul: „Nu. Nu cred. Dar ei trebuiau să se gândească la asta înainte de a pleca din CDR”.

Cu alte cuvinte, este vina PAC, PL'93 și PSDR că nu s-au gândit că ar putea fi pedepsiți pentru decizia lor de chiar foști aliați care se vor înțelege cu partidul de guvernământ.

Întrebarea care se pune în momentul de față este la ce fel de colaborări ulterioare s-a gândit dl Constantinescu când s-a înțeles cu Adrian Năstase.

Este clar că domnia sa a luat în calcul o eventuală conlucrare cu PDSR din moment ce pragul electoral propus ar putea priva unele formațiuni politice de opoziție de reprezentarea parlamentară.

Prin urmare se preferă perspectiva unei alianțe cu actuala putere decât perspectiva unei colaborări cu forțe de opoziție. Acesta este doar un aspect. Pe la întâlnirile cu prefectii și subprefecții PDSR, Adrian Năstase nu ascunde obiectivul principal al acestei formațiuni: obținerea a peste 50% din mandatele parlamentare la alegerile din 1996. Este chiar atât de utopic acest obiectiv care, odată realizat, ar permite PDSR să guverneze de unul singur? Nu. Se vede deja că CDR este în scădere de formă. În ultimele sondaje de opinie, partidul

dlui Iliescu a înregistrat o creștere.

Apoi, zorii viitoarei campanii electorale se arată foarte neguroși. Se cunosc dificultățile prin care trece toată presa independentă. Dacă RODIPET se va transforma în Regie Autonomă, vă închipuiți, stimați cititori, ce elan va avea această instituție în a difuza ziare care de regulă critică actuala guvernare. Nu mai vorbesc despre obediența TVR față de puterea conducătoare. Aceste date primare conduc la concluzia că în 1996 campania electorală va fi cu mult mai dură decât cea din 1992. În aceste condiții, mă îndoiesc că CDR are șansa să obțină un procent mai bun decât PDSR. Partidul de guvernământ va reuși cu siguranță să impună acel prag de 5% pentru accesul în Parlament chiar dacă actualii săi aliați, speriați de perspectiva rămânerii pe dinafară, vor vota împotriva. Sprijinul va veni din partea CDR căci doar a existat o înțelegere. Mai departe însă, situația va deveni greu de controlat pentru alianța dlui Constantinescu. Partidul de guvernământ intenționează să mărească pragul de acces și pentru coaliții de partide. Și dacă acesta va fi calculat prin înmulțirea celor cinci procente cu numărul de formațiuni componente, va fi jale pentru CDR.

Cu siguranță că parlamentarii Convenției nu vor vota așa ceva. Dar este oare suficientă împotrivirea lor? Căci, odată lovite în interesele lor, PAC, PL'93 și PSDR pe de o parte, PUNR, PRM și PSM pe de altă parte, s-ar putea gândi să strice jocul celor mari și să voteze pentru această măsură. Calculați deci și veți vedea că împreună cu sufragiile parlamentarilor PDSR, varianta pragului modificat pentru alianța de partide are mari șanse să devină realitate.

S-au gândit cei care s-au grăbit să se înțeleagă cu PDSR la aceste consecințe? Au evaluat ei costurile unei noi guvernări PDSR? Personal, mă îndoiesc profund.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Un top necrutător

Doar o jumătate din parlamentarii PNȚCD au fost eficienți

Tinerii din TUNȚ au realizat, săptămâna trecută, un top al parlamentarilor țărâniști, a cărui publicare a fost interzisă de conducerea partidului. Au fost alcătuite clasamente pe patru secțiuni, respectiv verticalitate, eficiență, popularitate și nereprezentativitate. TUNȚ-iștii din fiecare filială au alcătuit clasamente proprii, în urma punctajelor obținute rezultând un top final, condus de Ion Diaconescu și Ioan Mureșan. În top sunt prezenți 49 senatori și deputați țărâniști, din 58 câți are PNȚCD la această oră. Diferența este dată de 8 parlamentari care nu apar pe nici unul din clasamente. Acestora li se adaugă Corneliu Coposu, considerat mult deasupra celorlalți.

Cel mai interesant clasament, și cel care contează cel mai mult, este cel al eficienței, care cuprinde doar 25 parlamentari, adică mai puțin de jumătate, ceea ce spune multe despre masa de anonimi din Parlamentul României. Dacă, popularitatea,

verticalitatea, nereprezentativitatea sunt criterii mai degrabă subiective la alcătuirea clasamentului pe baza eficienței, tinerii din TUNȚ au fost cei mai obiectivi, rezultând un top ce poate fi folosit ca barometru atât pentru alegători cât și pentru partid. Mai ales că nu e deloc departe ziua în care trebuie găsite personalitățile care să facă, cu adevărat, politica PNȚCD în Parlament.

Clasamentul eficienței îl are ca lider pe Ion Diaconescu, cel care i-a cam ținut locul lui Coposu, fiind prezent la toate momentele importante ale PNȚCD. Ioan Mureșan a câștigat un imens capital electoral prin activitatea din cadrul comisiei anticorupție. Au mai punctat bine Gabriel Țepelea, președintele comisiei pentru cultură din Cameră, și Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNȚCD, iar Mircea Ciurara ocupă un loc bun, la mijlocul clasamentului, chiar dacă se află în conflict deschis cu organizația de tineret (el e lider

În clasamentul nereprezentativității).

Din informațiile pe care le deținem, tinerii din TUNȚ au fost muștruluiți pentru această acțiune, ceea ce e total lipsit de înțelepciune. Parlamentarii codași care au contestat topul trebuie să-și vadă întâi bârna din proprii ochi. Asta e morala.

C. HERA ■

Modul în care actuala putere politică s-a gândit să rezolve problema caselor naționalizate a generat atât nemulțumiri pe plan intern cât și reacții dure din partea unor medii politice internaționale.

Vă prezentăm succint istoria acestui scandal de proporții.

Scandalul scandalurilor

Casele naționalizate

□ De la Lucrețiu Pătrășcanu la Valer Dorneanu

● În sesiunea septembrie-decembrie 1994, Senatul României a adoptat proiectul guvernamental al Legii caselor naționalizate. Menționăm că alte două proiecte de lege în același domeniu, respectiv cel al deputatului PNȚCD Răzvan Dobrescu și cel al PL '93, trimise președintelui Camerei Deputaților în septembrie 1993, nu au intrat pe ordinea de zi.

● 23 martie 1995 - Proiectul de lege ajunge în dezbateră plenului Camerei Deputaților. Față de varianta adoptată de Senat, modificările acceptate de comisia juridică a Camerei Deputaților sunt minime și sunt tot în favoarea chiriașilor. Această lege este menită, în viziunea PDSR și a aliaților săi - PUNR, PRM și PSM, să le asigure voturile actualilor chiriași la viitoarele alegeri.

● 28 martie - Camera Deputaților reușește să adopte doar titlul legii. Toate propunerile venite din partea membrilor Opoziției sunt refuzate de majoritari.

● 29 martie - Conform art. 2, adoptat prin voturile deputaților PDSR, PUNR, PRM și PSM, foștii proprietari vor primi doar apartamentul în care locuiesc.

● 11 aprilie - Prin amendamentul deputatului PDSR Eugen Nicolicea foștii proprietari nu vor primi înapoi decât apartamentul în care locuiau în decembrie 1989. Deputatul PD George Stancov a propus ca foștii proprietari care au părăsit țara din diferite motive și care au fost deposedați de case să primească înapoi măcar o locuință, dacă doresc să se restabilească în țară. S-a opus deputatul PUNR Ovidiu Valeriu Iosif care, aproape tipând, a ripostat: „soarta acestor persoane nu ne interesează, n-au decât să se descurce!”

● 13 aprilie - La art. 9 din proiect, deputatul George Stancov aduce un amendament prin care locuințele cumpărate potrivit prezentei legi să nu poată fi vândute, închiriate sau subînchiriate pe timp de 10 ani de la data achitării. Amendamentul a fost adoptat.

● 26 aprilie - Printr-un amendament la articolul 10, sunt exceptați de la dreptul de a cumpăra locuințele chiriașii care s-au mutat în case naționalizate după 22 decembrie 1989.

● 27 aprilie - Despăgubirile pentru foștii proprietari de case naționalizate nu pot depăși suma salariilor medii nete pe 20 de ani.

● 3 mai - Camera Deputaților revine asupra propriei hotărâri din 26 aprilie și astfel chiriașii care s-au mutat în case naționalizate după 1989 vor putea totuși să le cumpere!

● 27 iunie - Raportul de mediere la Legea caselor naționalizate cade la vot în Camera Deputaților. Totuși, s-a adoptat o modificare la art. 10, care prevede că imobilele naționalizate cu o suprafață mai mare de 120 mp pot fi vândute chiriașilor în condiții foarte avantajoase. Senatul exceptase de la vânzare aceste imobile de lux.

● 28 iunie - Legea caselor naționalizate a fost adoptată. Ea permite chiriașilor să cumpere

locuințele pe care le ocupă, în timp ce foștii proprietari vor primi o singură locuință și aceasta numai dacă o locuiesc. Intră sub incidența legii

Lucrețiu Pătrășcanu

„Sunt și rămân abrogat, pe data publicării lor, toate măsurile legislative prin care s-au luat dispozițiuni discriminatorii privitoare la evrei.

Prin efectul abrogării acestor legi, se anulează toate dispozițiunile juridice date pe baza lor de orice autorități publice, fie dispozițiuni generale, fie individuale, inclusiv cele cuprinse în hotărâri judecătorești. De asemenea se anulează toate dispozițiunile discriminatorii luate fără bază legală împotriva evreilor de către autoritățile publice”.

Pasajul cu pricina face parte din art. 5 din Legea nr. 641/ 19 decembrie 1944 propusă de Lucrețiu Pătrășcanu, membru marcant al PCR, pe atunci ministrul justiției.

Se vede deci că soluționarea problemei unor proprietăți confiscate se contura a fi cu mult mai democratică în 1944 decât în 1994.

Valer Dorneanu

Când Opoziția a atras atenția guvernului că legea cu pricina legalizează un jaf „deoarece proprietățile unora sunt vândute altora”, Valer Dorneanu, ministrul relației cu Parlamentul, a replicat cinic: „Nu este vorba despre alți proprietari, casele vizate fiind ale statului”.

Domnia sa a rămas celebră și printr-o altă idee, exprimată tot de la microfonul Camerei Deputaților: „Protecția socială a chiriașilor se poate face numai recunoscându-le dreptul de proprietate asupra locuințelor”.

imobilele trecute în proprietatea statului cu sau fără titlu. Chiriașii pot cumpăra locuința cu plata integrală sau în rate, cu plata unui avans de 30% și rate eșalonate pe 15 ani, cu o dobândă reprezentând jumătate din dobânda de referință stabilită de BNR. Imobilele de lux ocupate de foștii și actualii nomenclaturiști vor putea fi cumpărate la prețuri foarte mici, cu plata în rate și cu dobânzi infime. Foștii proprietari vor fi despăgubiți, însă nici unul nu va primi mai mult de 38 de milioane de lei, indiferent de numărul proprietăților de care a fost deposedat.

● 19 iulie - Întrunită în ședință plenară, Curtea Constituțională constată că dispozițiile legale care au făcut obiectul sesizărilor sunt constituționale, cu două excepții: art. 1, alin. 1, articol care reprezintă de fapt esența întregii legi, și art. 4, potrivit căruia cetățenii români stabiliți în străinătate nu pot beneficia de prevederile legii decât dacă își stabilesc domiciliul în țară. În urma acestei decizii, legea va fi trimisă Parlamentului pentru a fi rediscutată și supusă din nou votului celor două Camere în sesiunea de toamnă.

Străinătatea reacționează dur

Modul în care autoritățile din România înțeleg să soluționeze problema caselor naționalizate este pe cale să producă un scandal internațional de proporții. Prezentăm în cele ce urmează rezoluția parlamentului israelian (Knesset), document mult comentat de presă și mult criticat de președintele Ion Iliescu.

1) Holocaustul îngrozitor care s-a abătut asupra poporului evreu în timpul celui de-al doilea război mondial nu i-a ocolit pe evreii din România, și mulți și-au găsit atunci sfârșitul.

2) Guvernul comunist care s-a instaurat în România după terminarea celui de-al doilea război mondial și până la revoluția din decembrie 1989 a oprimat evreii. Activiștii sioniști au fost băgați în închisori, iar plecarea evreilor din România a fost interzisă. Leșirea lor a fost posibilă numai în schimbul unor mari recompense financiare pentru guvernul român. Averile evreilor din România, printre care apartamente, afaceri, terenuri sau alte bunuri, au fost expropriate de către guvernul român, fără despăgubiri.

3) În perioada guvernului comunist, marea majoritate a evreilor au părăsit România. Ei și-au lăsat acolo toate bunurile, fie particulare, fie comune (bunurile Comunității evreiești).

4) Aproximativ 400.000 de evrei originari din România trăiesc astăzi în Israel.

5) Din cele 200.000 de aparta-

mente care au fost expropriate de guvernul comunist, circa 100.000 aparțin evreilor, în special celor din Israel. De asemenea, au fost expropriate multe bunuri ce au aparținut comunităților evreiești din România.

6) Poporul israelian a binecuvântat revoluția din decembrie 1989, care a pus capăt dictaturii comuniste. S-a sperat că noul regim din România este un guvern democratic.

7) La 28 iunie 1995, Parlamentul român a aprobat în mod final legea referitoare la problema apartamentelor confiscate în timpul comunismului. Conform acestei legi, apartamentele vor fi vândute de către guvern chiriașilor actuali. Dreptul de a primi despăgubiri pentru apartamentele confiscate este acordat numai cetățenilor și locuitorilor permanenți ai României.

8) Parlamentul israelian protestează împotriva acestei legi, pentru că aceasta neagă evreilor originari din România drepturile lor firești. Un stat democratic nu obișnuiește să ia averea unui om, pentru a o transfera altui om, mai ales că nu oferă despăgubiri. Parlamentul israelian consideră că

această lege română nu este logică și justă.

9) Există posibilitatea de a găsi o soluționare a problemei chiriașilor ce locuiesc în case expropriate, printr-o legislație ce garantează drepturile lor. Dar nu este potrivită emiterea unor legi care neagă evreilor din România drepturile lor legitime.

10) Parlamentul cere președintelui României, Ion Iliescu, și guvernului român să anuleze această lege.

11) Parlamentul cere guvernului israelian și organizațiilor evreiești să acționeze pe lângă guvernul român în vederea schimbării legii.

12) Knessetul mulțumește profund Senatului american și comisiilor americane ce se ocupă de probleme externe, pentru activitatea depusă în privința recuperării averilor evreiești din estul Europei. Knessetul cere de la ei să își continue eforturile, până ce averile vor intra în proprietatea stăpânilor legitimi.

Pagină realizată de:
RĂZVAN DUMITRESCU ■
MARIAN GHÎȚEANU ■

MARRIOTT în România

Marriott Hotels a pătruns în forță în România, semnând luni, 31 iulie a.c., la București, împreună cu ONT Carpați, BHD și SCGH, documentele companiei „Marriott București”, cel mai mare proiect de investiții în industria turistică din România.

Investiția, eșalonată pe o perioadă de trei ani, se va ridica la 250 milioane dolari SUA. Principalul obiectiv al Marriott București este construirea a două hoteluri în București: Hotelul Grand și Hotelul Parlamentului. Proiectul va fi finanțat de un consorțiu bancar condus de Giro Credit Bank.

Marriott Grand Hotel București va dispune de 400 de camere, 50 de apartamente rezidențiale, centre de afaceri pe o suprafață de 7.000 metri pătrați, spații comerciale, piscine, terenuri de tenis și un heliport. Marriott va gestiona și cele 350 de apartamente ale Hotelului Parlamentului, construit de același consorțiu care va realiza Marriott Grand Hotel București. După finalizarea complexului hotelier, Bucureștiul va beneficia de cel mai mare hotel-centru de conferințe din Europa.

Marriott Hotels este cea mai mare firmă de management hotelier din lume, cu o rețea de 955 de hoteluri și o cifră de afaceri de peste opt miliarde de dolari SUA anual. Marriott Grand Hotel București va fi al 956-lea hotel Marriott.

Directorul general al ONT Carpați, dl Marin

Voicu, declară: „Încă din 1990, am încercat de mai multe ori să atragem grupul Marriott. Suntem încântați că au reconsiderat oferta noastră și au investit în București. ONT Carpați și un grup de investitori români și străini dețin 30% din pachetul de acțiuni al Societății Marriott București”.

Dl Karl Killburg, președintele lanțului Marriott Hotels: „Acest proiect, la care am muncit timp de un an, a fost inițiat în 1994, după care am lucrat la finanțarea lui. Săptămâna trecută am încheiat contractul, privind finanțarea, cu un sindicat bancar

condus de Giro Credit Bank. Deschiderea economică a României și începerea privatizării au făcut posibil ca Marriott să investească în România. Considerăm că piața României a devenit acum o piață profitabilă”.

La ceremonia semnării documentelor de constituire a Marriott București au participat personalități românești de prim rang din domeniul politic, economic și financiar-bancar, ambasadori, reprezentanți comerciali în România, investitori români și străini.

Bănci • Burse • Afaceri

Noutăți și precizări de la BANCOREX - Banca Română de Comerț Exterior

■ În cadrul împrumutului acordat României de către Banca Mondială, s-a semnat la București, în data de 05.06.1995, între BANCOREX și Banca de Export-Import a României, Acordul de Finanțare Subsidiară care a intrat în vigoare începând cu data de 13.07.1995.

Acest împrumut este destinat:

- 1) Finanțării importurilor de echipamente și achizițiilor interne pentru investiții, cu următoarele caracteristici:
 - plafon: 102.000.000 USD
 - valoarea maximă a creditelor: 8.000.000 USD
 - termen: 3-17 ani cu o perioadă de grație între 1-5 ani.

Rambursarea (numărului de rate semestriale) se va determina pe bază de cash-flow

- 2) Finanțării importurilor de materii prime necesare realizării exporturilor românești, cu următoarele caracteristici:

- plafon: 70.000.000 USD
- valoarea maximă a creditelor: 5.000.000 USD
- termen: maximum 1 an

■ În data de 20.07.1995 Banca Centrală a Ciprului a autorizat BANCOREX - Banca Română de Comerț Exterior - să înființeze o sucursală

proprie, eliberând în acest sens licența de funcționare necesară.

Sucursala BANCOREX din Nicosia completează rețeaua reprezentanțelor și a băncilor mixte pe care Banca Română de Comerț Exterior o are deja în străinătate, înscriindu-se în strategia globală a BANCOREX de a deveni o instituție bancară internațională.

Sucursala va avea un statut complex și va funcționa conform legislației locale cipriote, ca și toate celelalte sucursale străine existente deja în Cipru. Ea va lucra numai în valută străină, pe baze „offshore”, respectiv, va acorda servicii și produse bancare pentru efectuarea de tranzacții comerciale tuturor clienților români și străini non-rezidenți, atât din Cipru cât și din afara Ciprului.

Această decizie a fost luată de conducerea BANCOREX, cu întregul sprijin al autorităților române competente, având în vedere faptul că Ciprul reprezintă o zonă strategică din punct de vedere financiar, oferind o serie de avantaje în domeniile fiscal și vamal, cu o rețea de companii și bănci străine bine organizată.

Prezența Sucursalei BANCOREX în Cipru va stimula dezvoltarea contactelor și a bunelor relații comerciale,

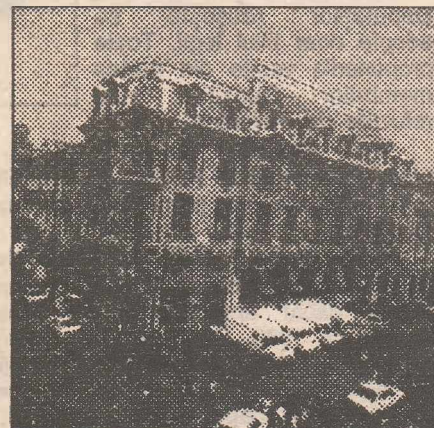
deja existente, dintre România și Cipru.

Sucursala BANCOREX la Nicosia, Cipru, va deveni operativă începând cu 01.01.1996.

■ Având în vedere stadiul incipient al pieței de capital din România, BANCOREX și-a propus să procedeze la evaluarea periodică a valorii de piață a acțiunilor sale, pentru o informare cât mai corectă a potențialilor acționari și a partenerilor de afaceri interni și externi.

În prezent, BANCOREX este cea mai mare bancă românească din punct de vedere al mărimii fondurilor proprii, iar în ierarhia băncilor din Europa Centrală și de Est ocupă locul 18, fiind totodată situată pe locul 362 în clasamentul celor 500 de bănci europene. La sfârșitul trimestrului 1/1995, fondurile proprii se cifrau la 497 miliarde lei, conducând la o valoare de piață a acțiunii de 830.000 lei, determinată de specialiștii băncii prin metoda activului net contabil, față de valoarea nominală de 140.000 lei.

În urma unei licitații, a fost angajată firma austriacă Creditanstalt Investment Bank, care a elaborat un studiu de evaluare a valorii de piață a acțiunilor BANCOREX la aceeași

dată, bazându-se pe standardele contabile acceptate pe plan internațional.

Firma evaluatoare a stabilit o valoare de piață a acțiunilor BANCOREX situată între 480.000 lei și 780.000 lei, prin utilizarea mai multor metode (activul net contabil pe baza standardelor internaționale, capitalizarea veniturilor viitoare, analiza comparativă de piață), cu luarea în considerare a mai multor ipoteze privind evoluția mediului economic intern și extern, dezvoltarea sistemului bancar - financiar și a concurenței interbancare în România, performanțele viitoare ale BANCOREX.

Rezultatele studiului de evaluare arată că, în cazul vânzării acțiunilor sau al emiterii de noi acțiuni, acestea s-ar putea cumpăra la un preț de câteva ori mai mare decât valoarea nominală, coeficientul de multiplicare variind între 3,4 și 5,9 ori.

Rezultatele financiare obținute, precum și acest prim studiu de evaluare demonstrează soliditatea băncii și capacitatea ei de a atrage investitori potențiali.

Nicolae Ulieru (șeful biroului de presă al SRI):

„Cazul Patapievici cred că este o invenție”

Sergiu Nicolaescu s-a plâns de mine la Ceaușescu

- Ce profesori ați avut la „Mihai Viteazul”?

- Am avut norocul să prind o serie de reală excepție, formată în perioada interbelică. Aș aminti-o pe extraordinara noastră profesoară de română, Coralia Călin, mentor spiritual al unei întregi generații de „viteziști”, fostă elevă a lui Ibrăileanu, cu doctorat la Sorbona, care la intrarea în clasă - eram 45 de băieți! - făcea liniște cu o singură privire a ochilor ei albaștri. Sau profesorul de istorie, Valer Papahagi, doctor honoris causa al Universității din Madrid, fost asistent al lui Iorga - din motive politice n-avea voie să mai predea la facultate. Și el om de vastă cultură, un adevărat erudit - într-o zi, când lipsea profesorul de astronomie și noi jucam lapte-gros în clasă, a venit și ne-a predat el Legile lui Kepler. Altă dată, auzindu-mă fredonând „O sole mio”, a luat o hârtie și mi-a scris cuvintele...

- Tot astfel de profesori ați nimerit și în facultate?

- Iarăși am avut noroc: am fost ultima promoție care i-a prins pe Vianu, Rosetti, Călinescu, Graur, Iordan, Papu, plus alții mai tineri: Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Alexandru Piru (în primul an de reabilitare după cei 11 de strungărie) și asistenți foarte buni: Ion Dodu Bălan, Nicki Manolescu, Ștefan Cazimir - o galerie extraordinară. Iar la cursul de Relații Internaționale i-am avut profesori, între alții, pe Dinu C. Giurescu, Virgil Cândea, Grigore Moisil și Mircea Malița!

- Cu turnătorul dv. din '69 v-ați mai întâlnit ulterior?

- Nu, și nici nu mă interesează. S-ar putea să fie încă în Externe. Vreau neapărat să consemnez: m-a întristat să găsesc acolo, după ianuarie '90, o droaie de activiști din fosta secție de externe a PCR și alții care n-au ce căuta în diplomatie.

- Între altele, ați fost ani de zile titularul cronicii de film din „Săptămâna” - aveți ceva să vă reproșați din acea activitate?

- În afară de materialele comandate - scrise cu o anumită rețineră - n-am ținut cont decât de criteriul estetic. N-am făcut concesii nici când s-au exercitat asupra-mi mari presiuni. La „Noi, cei din linia întâi” am demontat falsitatea filmului și inadvertențele istorice de care era plin. Nicolaescu a făcut atunci un memoriu către Ceaușescu, pe următorul raționament: filmele mele aplică politica partidului, deci cine le critică - critică partidul! De la Secția de Presă a CC s-a cerut să mi se ia dreptul de semnătură.

- Ceea ce nu s-a întâmplat - înțeleg că v-a susținut redacția?

- Nu, ci Institutul de Istorie Militară, care a demonstrat că eu aveam dreptate.

Istoria adevărată nu se scrie de către contemporani

- Vorbind acum despre SRI, haideți să trecem în revistă câteva momente rămase nebuloase. Aveți informații noi despre Decembrie '89?

- Noi am publicat un punct de vedere preliminar care își păstrează valabilitatea. Sigur că cercetările continuă, dar eu nu cred că se mai poate produce o schimbare de perspectivă. De altfel, știți că istoria adevărată nu se scrie de către contemporani...

- Despre iunie '90 și septembrie '91 ce-ați mai aflat?

- Ajungem acum la delicatul caz Bodnariciuc - Ardeleanu. SRI-ul a încercat să verifice existența lui Bodnariciuc?

- Atunci când am cerut o confirmare, cei de la serviciile speciale ruse au răs. O asemenea întrebare în general nu se pune: dacă există omul respectiv, oricum nu îi se răspunde.

- Și e mai ușor să ajungă la el o tânără ziaristă decât SRI-ul?

- Tot ca o părere strict personală: această domnișoară n-a ajuns nici măcar la Moscova.

- Dar dv. cum ați ajuns în posesia textului în engleză scris de ea?

- Documentul a fost publicat în ziar.

- N-aș vrea să vă contrazic, dar cred că a fost publicat după ce fusese comentat de către SRI.

- Chiar dacă ar fi fost cum ziceți, aici intervin mijloacele specifice ale oricărui serviciu special. Când cineva încearcă să-ți bage pe gât o cacealma de asemenea anvergură, sigur că și tu trebuie să acționezi pentru a-l contracara - nu vād nici un fel de încălcare a drepturilor sau libertăților cetățenești garantate prin Constituție.

- Vreau să reiterez afirmația că SRI n-a fost implicat sub nici o formă în declanșarea și desfășurarea evenimentelor.

- Bine, dar în analiza lor? Există filme, fotografii, mărturii - chiar nu se pot identifica autorii violențelor?

- Ce era de analizat s-a analizat, ce era de identificat s-a identificat, dar nu noi transformăm informațiile în decizii și sentințe.

- În dosarul Balotești aveți elemente noi?

- SRI este prezent pe aeroporturi prin elemente specializate ale brigăzii antitero, care răspund exclusiv de controlul pasagerilor și al bagajelor. Pe aceste două direcții nu s-a petrecut atunci nimic semnificativ. În rest nu ne amestecăm, pentru că nu avem competențe.

Cred că dra Ardeleanu nici n-a ajuns la Moscova

- Die Ulieru, vă propun să discutăm acum cele trei incidente recente în care a fost implicat SRI-ul. În cazul Ungureanu, v-aș întreba ce interes poate prezenta un istoric pentru serviciile străine?

- Un istoric cu anvergură poate fi un bun agent de influență. Acum nu se mai lucrează numai prin culegere de date, ci și prin agenți de influență care - conștient sau nu - ajung să servească anumite interese.

- Chiar fără să aibă o poziție socială importantă?

- Da - un publicist sau chiar un actor foarte popular poate orienta opinia publică.

- Implicit, asemenea persoane sunt și în atenția serviciilor speciale din țara respectivă?

- Mi se pare normal - în măsura în care activitatea lor aduce atingere siguranței naționale.

- În cazul Ungureanu, dv. ați spus că a fost un exces de zel al ofițerului respectiv. Cum puteți preveni inițiative similare?

- Ofițerul a fost îndepărtat din SRI și n-a mai fost recuperat sub nici o formă. În plus, cazul a fost prelucrat la toate nivelurile și fiecare a tras concluziile de rigoare.

- Să trecem la cazul Patapievici. Există sau nu „căpitanul Soare”?

- Nu pot să mă pronunț atâta vreme cât „cazul Patapievici” se află în cercetarea unei comisii parlamentare. Ca o părere strict personală - cred că acest caz este o invenție. Poate că vremea va aduce niște lămuriri spectaculoase și multă lume se va mira...

- Incidentul cu Terasa Anda a fost o remarcabilă coincidență?

- Nu cei doi ziaristi erau luați în vizor. Dar să lăsăm comisia parlamentară să-și tragă concluziile.

Cel mai mare pericol este situația economică a României

- Die Ulieru, presa este permanent alimentată cu dosare ale fostei Securități. Cine le deține?

- Aceste dosare provin din diferite surse: au fost sedii

Nicolae Ulieru s-a născut în București pe 23 mai 1941. A absolvit Liceul „Mihai Viteazul”, apoi Facultatea de Filologie (română-franceză), după care a urmat Cursul postuniversitar de Relații Internaționale, unde a fost coleg - între alții - cu Gheorghe Tinca și Teodor Meleșcanu. Angajat în MAE cu gradul de atașat, a fost dat afară în 1969 în urma unor comentarii imprudente despre Ceaușescu. În Centrula România-Film a fost o vreme șef de birou la întreprinderea Cinematografică București, până s-a descoperit incompatibilitatea funcției cu faptul că nu era membru de partid. Pe 10 aprilie 1990 s-a angajat în Serviciul Român de Informații, dând curs unei vechi pasiuni pentru serviciile secrete.

ale Securității devastate și golite, în Decembrie '89, până la ultima filă; în alte părți s-a primit ordinul - dat pe plan local - să se ardă documentele în afara orașului, dar transportul a fost interceptat de revoluționari (autentici sau nu); apoi, multe persoane ajunse atunci pe creasta valului au avut acces la arhive și au luat ce li s-a părut mai interesant (inclusiv în perspectivă...); în fine, din 23-24 decembrie până la înființarea SRI, pe 26 martie 1990, arhivele Securității au stat în custodia armatei. Fără comentarii.

- De ce apar, unele, abia după patru-cinci ani?

- Sunt jocuri de culise, sunt polițe de plătit și fiecare caută să-și scoată înzecit banii pe care i-a dat pe acele documente, căci majoritatea s-au cumpărat, asta e clar.

- Nu pot să vă contrazic decât într-un punct: zilele trecute, la TV, dl Hrebenciuc afirma că slaba încredere a populației este un risc asumat și că aceasta se va modifica esențial, în bine, până la sfârșitul anului.

- Ce pot să zic? Să dea Dumnezeu să fie așa!

- Am lăsat la urmă întrebarea esențială. Obiectul de activitate al SRI este siguranța națională. Care este astăzi cel mai mare pericol la adresa siguranței României?

- A spus-o dl director Măgureanu și nu pot decât s-o reiau: situația economică și, din această cauză, pierderea încrederii populației în reformă. La fel de periculoasă este întârzierea integrării României în structurile europene și euro-atlantice. Al treilea pericol rezidă în faptul că țării noastre pare a i se rezerva un loc periferic în viitoarele structuri europene.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

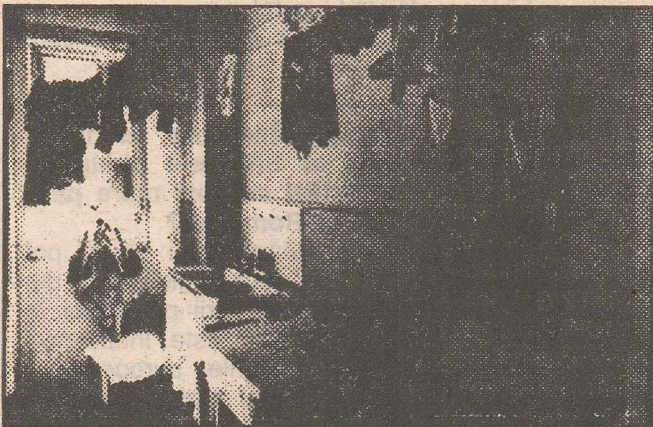
Morala zicalei cu gardul vopsit după care stă ascuns leopardul pare să se aplice în mai toate locurile din țară. La Copșa Mică, anii de poluare au făcut ca vegetația, casele oamenilor, trotuarele să fie acoperite de praful fin de negru de fum. Trecând acum prin Copșa Mică am fost plăcut impresionat de curățenia și de aerul îngrijit ce domnesc „la stradă”. Dar ... atât, căci aventurându-ne câteva sute de metri mai departe am descoperit imaginile de coșmar ale unei afaceri necurate atât la propriu, cât și la figurat...

Viata în ghetou

„Apartamentele”

Construite, unele, la începutul anilor '60, iar altele acum 10-15 ani, blocurile din Copșa Mică prezintă astăzi o imagine mai mult decât dezolantă. În majoritate nelocuite (și nelocuibile!) aceste blocuri au devenit adevărate depozite de gunoi și WC-uri publice. Primarul orașului, dl Martin Szekey, ne spune că nu de mult ele ar fi fost curățate de o parte din gunoi, iar noi ne întrebăm cum arătau înainte de această „curățenie”, dacă stratul de mizerie combinată cu materii fecale are o grosime de cel puțin 30 de cm. Cu greu izbutim să ne strecurăm până la ultimul etaj. Toată instalația de apă și canalizare, firele electrice, instalațiile sanitare și caloriferele au fost furate. De către cine? „De țigani”, răspunde primarul.

Îi găsim și pe aceștia, într-un bloc unde gradul de mizerie, deși sensibil redus, nu ne poate permite să-l etichetăm drept locuibil. După un schimb de replici destul de dur cu țiganii, primarul ne lasă singuri spunându-ne că nu avem mare lucru de văzut acolo. Dar coșmarul abia începe. Fiindcă lucrurile nu s-au limitat la a lăsa în paragină peste 350 de apartamente.

Ceea ce vedeți în fotografie se numește „apartament amenajat”

Din discuția cu administratorul blocului aflăm că aici locuiesc legal, adică prin repartitie de la primărie sau de la SOMETRA - întreprinderea de metale grele din Copșa Mică -, 63 de persoane, în majoritate țigani, dar și români sau unguri. Aproape jumătate dintre aceștia sunt copii de școală. Blocul nu dispune de alimentare cu apă și nici de căldură, oamenii cărând cu gălețile de la un izvor, aflat la aproape un kilometru depărtare. Cu toate acestea, regulat vin facturile pentru plata canalului și a salubrității!

Suntem poțiti înăuntru. Parterul și apartamentele nelocuite sunt acoperite cu deja familiarul strat de mizerie. Intrăm în câteva dintre locuințele pe care oamenii au încercat să și le salubrezeze. E sărăcie lucie, majoritatea locatarilor fiind șomeri, e mizerie și un miros pătrunzător, care nu poate fi eliminat deschizând ferestrele, fiind răspândit în toată zona uitată de Dumnezeu a blocurilor. Întrebăm dacă au fost cazuri de îmbolnăviri grave, holeră etc. Nu, ni se răspunde, nu încă.

Afacerea

Domnule primar, care este situația blocurilor din Copșa Mică?

- Despre problema blocurilor putem să discutăm până mâine dimineață. Noi am scos la vânzare blocurile complet distruse, nelocuibile, fără instalații.

- Cum au ajuns în situația aceasta?

- Pe vremea lui Ceaușescu, prioritate la repartitie aveau familiile cu

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Lăsând orice ironie la o parte vom încheia cu cuvintele unui țigan ce trăiește, alături de ceilalți 62 de exilați din ghetou, o adevărată dramă: „Primarul, de alegeri, a venit aici. După aceea nici că a mai trecut. Noi suntem țigani... Nu vine nimeni la noi...”

Așa arată scara interioară a blocului...

mulți copii, iar mulți copii aveau țigani. Ei au devastat blocurile din Copșa Mică.

- Cum ați organizat vânzarea lor?

- A fost o licitație care printr-o comisie de evaluare a stabilit prețul unui apartament la 150.000 de lei, aceasta însemnând în jur de 6 milioane de lei pentru un bloc întreg.

- Nu vi se pare cam puțin?

- Nu, dacă ar fi fost ale mele eu le-aș fi dat și pe gratis, numai să vină cineva și să le facă locuibile.

De altfel, comisia de evaluare se află în proces cu Camera de Conturi de vreo 5 luni, pe baza unor reclamații primite acolo. Cei de la Camera de Conturi pretind că trebuiau organizate licitații succesive pornindu-se de la suma de minimum 600.000 lei pentru un apartament, iar dacă nu se vindeau se

putea ajunge și la suma la care am licitat noi.

- Au fost cumpărători?

- Da, diverse societăți comerciale, persoane fizice. După cumpărare, ei trebuiau să refacă acele construcții și să le dea în folosință. Oamenii ar fi trebuit să intre în locuințe încă din decembrie anul trecut, dar Somboti, unul dintre principalii cumpărători, patron al unei societăți, a lăsat totul baltă.

Penibilul

Dându-ne seama că, dacă un bloc întreg, fie el și plin de mizerie (dar cu structura intactă!), poate fi cumpărat cu 6 milioane de lei în condițiile în care prețul celui mai modest apartament trece lejer de 10 milioane, iar între timp 63 de oameni trăiesc într-un focar de infecție, totul este posibil, am încercat să pătrundem și mai mult în culisele afacerii. Am aflat astfel și penibilul situației care, dacă nu ar fi reală, ar putea trece drept subiectul unei comedii. Pe lângă faptul aproape „normal” în această ordine de idei că unul dintre blocuri a fost cumpărat de viceprimar, acel Somboti, fericitul proprietar al câtorva blocuri la preț redus, nemaivorbind că nu a făcut aproape nimic pentru refacerea acestora, a reușit să găsească un mod mai mult decât original de a-și scoate banii.

„Într-o zi”, ne povestește administratorul ghetoului, care nu a vrut să-și dea numele, „au venit niște indivizi trimiși de Somboti într-o mașină particulară, un ARO. Ne-au spus că au cumpărat la licitație caloriferele din blocul nostru și că au venit să le ia. Am fost atunci la Consiliul orașenesc, dar degeaba, până la urmă au luat toate caloriferele din bloc...”. Ei bine, se poate și să cumperi la licitație un bloc cu caloriferele în blocul de vizavi. Un calcul simplu ne poate conduce la concluzia că acele 6 milioane au putut fi recuperate chiar și numai prin vânzarea acestor calorifere...

ALEXANDRU ARION ■

S.O.S.

Chinologia românească în pericol (2)

□ La noi nici câinii de rasă n-au pace

În numărul trecut al revistei noastre prezentăm haosul instalat în această activitate cu o bogată tradiție în România. Acum vă prezentăm promisiunea făcută și vă prezentăm nereguli de neimaginat patronate de președintele Asociației Chinologice Române (ACHR), Mihai Dragodan.

C.O.R. - turist prin România

● Singurul organism de specialitate abilitat în a emite acte (pedigree sau certificate de naștere) pentru câinii de rasă este Cartea de Origine Română (C.O.R.). Istoria acestei veritabile arhive este extrem de zbuciumată.

● În 1990, C.O.R. se afla în custodia dlui Evely Mihai, la Timișoara. Ea aparținea atunci de proaspăt înființata uniune a Asociațiilor Chinologice Independente, dar de aici se eliberau acte pentru tot teritoriul țării.

Minunea a durat câteva luni pentru că dl Mihai Dragodan a suferit, prin hotărâre judecătorească, să mute C.O.R. la Arad. Ciudat lucru, Evely, cel care a pierdut funcția de custodie arhivei, n-a imitat niciodată citație din arta instanței care a dat dreptul de cauză dlui Dragodan. Periplit C.O.R. nu se oprește însă aici. În 1994 președintele ACHR hotărăște

strămutarea arhivei la Deva. trebuie mutată.

La Arad se deplasează o echipă care ridică documentele dar care n-ajunge la Deva ci la Timișoara, acasă la Mihai Dragodan sau, mă rog, la firma acestuia, ROMAZA. Președintele ACHR motivează gestul prin intenția de a pune ordine în arhivă. Cât de bine s-a ocupat de acest aspect, rezultă din exemplele oferite de noi.

Culmea absurdului, pe majoritatea actelor emise semnează secretara firmei ROMAZA, persoană care nu are nici o legătură cu ACHR. Datorită volumului mare de documente și voiajelor prin țară, COR a suferit numeroase pierderi. De altfel ori de câte ori arhiva era pe punctul să fie reconstituită, cineva stabilea că aceasta

Penultima persoană care s-a ocupat de C.O.R., dl Shil Gheorghe, a reclamat catastrofa situație și repetate abuzuri la Ministerul Agriculturii. Cineva de aici a început o anchetă și a constatat o serie de nereguli. Dar cercetările nu s-au finalizat. În prezent, C.O.R. se află tot la Timișoara și nu la Centrul Național de Selecție și Reproducție, cum ar fi fost normal.

Birocrația și unele interese obscure împiedică orice tentativă de soluționare a gravelor neajunsuri care au transformat chinologia românească în cenușăreasa Europei.

Într-unul din numerele noastre viitoare vom vedea cine are interesul ca totul să se ducă de răpă.

„Specialistul” Dragodan și actele lui minunate

● A trecut aproape un an de când de la Timișoara nu mai vine nici un act. Cum spune zicala, omul nostru „s-a dat la fund”. Deși s-au trimis nenumărate cereri privind eliberarea de documente,

scrisorile recomandate plecate din București se întorc cu mențiunea: „Expirat termen păstrare”. Așa stând lucrurile, orice activitate este complet blocată.

(vezi facsimil 1)

● Documentul prezentat în facsimil scoate în evidență „cunoștințele” chinologice de excepție ale cetățeanului Dragodan Mihai.

Pe „Declarația de Fătare” din imagine, personajul în cauză solicită în scris certificatul de export al unui din părinți, bull-terrierul RANDY, născut în 1989. Câinele

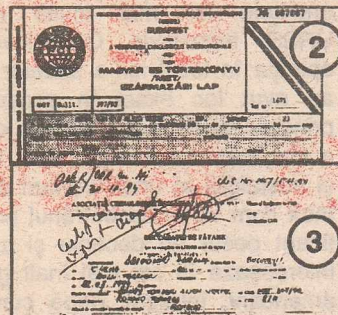
P.S.

În numărul viitor vom prezenta o statistică a documentelor incorect întocmite eliberate de Mihai Dragodan. De asemenea vom prezenta o statistică a câinilor de rasă care nu au încă documente pentru că domnul atât de des pomenit n-are chef să le elibereze. În numerele următoare ne vom referi pe larg la arbitrajele dubioase de la expozițiile canine. De asemenea, vă vom prezenta pe larg filierele bișniței cu câini de rasă.

provine din Ungaria și posedă certificat eliberat de MEOE Budapesta, organism afiliat la Federația Chinologică Internațională (FCI).

DI Dragodan uită, sau se face că uită, sau pur și simplu nu știe că certificatul de export a devenit obligatoriu din 1994, iar câinele a fost adus în România în 1989. Există sute de nereguli, dar spațiul restrâns ne obligă să prezentăm doar câteva exemple.

(vezi facsimil 2 și 3)

RADU IOANID ■

Primim de la Parchetul General de pe lângă CSJ

10 iulie 1995

Către,
Redacția săptămânalului „Flacăra”

În vederea informării opiniei publice, vă rugăm să publicați răspunsul nostru în legătură cu articolul intitulat „Parchetul din Câmpulung Moldovenesc tace ca peștele”, apărut în săptămânalul dv. nr. 24 din 14 - 20.06.1995, prin care vă facem cunoscute următoarele:

Prin rezoluția Parchetului de pe lângă Judecătoria Câmpulung Moldovenesc s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de LESINSCHI LIVIU MODEST pentru infracțiunea de vătămare corporală, prevăzută la art. 181 Cod penal, întrucât a comis fapta fără cernământ, așa cum rezultă din Raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 3181/1995 al doctorului de medicină legală Iași.

Din probele administrate în cauză s-a reținut că, la 1 august 1994, făptuitorul a lovit cu pumnii și picioare pe partea vătămată LOBA SAMOILA, cauzându-i leziuni corporale care au necesitat pentru decare 25-30 de zile de îngrijire medicală.

Întrucât din raportul de expertiză rezultă că făptuitorul este bolnav de epilepsie grand-mall cu tulburări psihice intercritice și etilism cronic, necesitând tratament în rețeaua teritorială de psihiatrie, ambulatoriu prin internare în caz de necesitate, în cauză s-a dispus sesizarea instanței de judecată în vederea confirmării măsurii de siguranță a internării medicale, prevăzută de art. 114 Cod penal.

Nota redacției

Mulțumim Parchetului General de pe lângă CSJ pentru răspuns, chiar dacă de la publicarea materialului menționat și până la primirea acestor explicații au trecut mai mult de o lună și jumătate. În definitiv, zicala: „Mai bine mai târziu decât niciodată”.

În continuare, despre S.C. URBIS S.A.

Iți stă mintea în loc

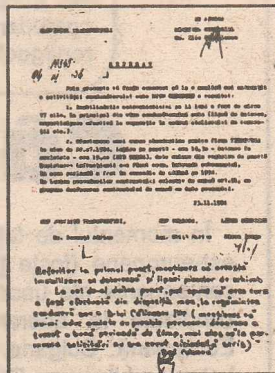
Pentru că acest episod apare, din motive de spațiu, după o săptămână, cerem scuze cititorilor revistei noastre. Probabil, persoanele din conducerea URBIS au răsuflat ușurate. Unul dintre aceștia ar fi domnul Daniel Peteanu, pe care cititorii îl știu din ultimul episod al serialului. Ne-a ajuns la urechi faptul că domnia sa este atât de stresat de atenția pe care ziaristii de la Flacăra o acordă societății URBIS, încât a amenințat șoferii fabricii că, dacă presa nu încetează cu dezvăluirile, atunci vor fi concediați, iar mașinile vor fi închiriate altor firme. Sperăm că după acest nou episod să nu se supere ca văcarul pe sat. De asemenea, deplângem distrugerea prematură a unui din computerele S.C. URBIS S.A. Din greșeală, domnul Peteanu, aflat în vizită de lucru în biroul soției sale, se pare că l-a conectat la 380 V și l-a ars.

Nu putem spune decât că sau domnul Peteanu nu știe că nu e bine să te joci cu prizele, sau greșeala dânsului a fost premeditată, pentru ca acest incident să poată fi o scuză pentru absența unor informații despre afacerile de la S.C. URBIS S.A. la un eventual control mai serios.

Câteva piese tari

Fostul șef al Serviciului Transporturi, economistul Adrian Toșcuță, și liderul sindical Miron Iorgu au fost dați afară pretextându-se nereguli în serviciu. Cei doi au dat în judecată S.C. URBIS S.A. Societatea a refuzat, într-o primă fază, să se constituie în parte civilă. Pe măsură ce procesul se derula au apărut probe care mai de care mai ciudate. Pentru că procesele sunt în continuare pe rol, ne rezumăm la a prezenta câteva mostre de un inedit ce frizează absurdul.

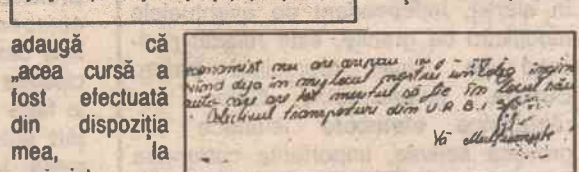
Una din probele prezentate în instanță de S.C. URBIS S.A. este o scrisoare ce naște multe semne de întrebare. Scrisoarea recomandată este destinată managerului întreprinderii, domnul Mircea Surdulescu, expeditorul fiind un oarecare Stan Ion, domiciliat în strada Bărcă, nr. 5, bloc

M5, apartament 12. Până aici, nimic neobișnuit, numai că plicul poartă antetul Ministerului de Interne, iar la finalul fulminant al acestei scrisori de înfierare a domnului Toșcuță Adrian și de solidanțare a „colectivului transporturi din URBIS” cu decizia conducerii de desfacere a contractului de muncă, este aplicată ștampila Poliției Capitalei. La o verificare, se constată că scrisoarea este semnată cu nume fals și că adresa este fictivă. La rândul ei, Poliția Capitalei își bate capul pentru a afla cum au putut ajunge plicul cu antet și ștampila sa la dispoziția unui „anonim”.

Dar iată că a ieșit la iveală și un draguț de referat prin care cei din conducerea societății își dau cu firma în cap. La punctul al doilea este vorba de o cursă clandestină pentru firma TERMOTEC, din ziua de 22.07.1994. Referatul este semnat de șeful Serviciului

Transporturi, economist Toșcuță Adrian, liderul sindical Miron Iorgu și de șeful de coloană, inginerul Ghiță Marius, care

adaugă că „acea cursă” a fost efectuată din dispoziția mea, la rugămintea conducerii”. Ca o culme, în colțul din dreapta, în partea de sus, „Se aprobă” și directorul comercial, domnul Ilie Bărbulescu, semnează.

Trebuie să recunoaștem că am fost frapați de aceste noi date, dar ne așteptăm și la alte surprize în cazul URBIS.

TOMA ROMAN Jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Cum va arăta Europa în anul 2010

Se-nțelege de la sine că problema cum va arăta Europa peste 15 ani îi interesează în primul rând pe europeni. Tendința dominantă este de a menține actuala hartă a Europei, considerându-se că principiul „o țară - o singură națiune, o națiune - o singură țară”, care a stat la baza constituirii actualelor state europene, este singurul operabil și în viitor și că modificările care au avut loc în ultimii cinci ani: reunificarea Germaniei, destrămarea statelor multinaționale (în sensul că ele cuprindeau între granițele lor mai multe națiuni) - URSS, Iugoslavia, Cehoslovacia - și apariția în locul lor a statelor naționale au avut loc exact în sensul acestui principiu și deci constituie o confirmare a viabilității lui. Firește, sunt în Europa și nostalgici ai unor vremuri de demult. Însă cum va arăta bătrânul nostru continent peste un deceniu și jumătate îi interesează în cel mai înalt grad și pe americani, întrucât, după cum spunea recent președintele Clinton, „relațiile pe care SUA le întrețin cu Europa sunt de importanță unică”. Evident, Statele Unite sunt interesate și ele în primul rând în menținerea statu quo-ului și deci a stabilității pe vechiul continent. Dar sunt foarte atente și la posibilitățile unor schimbări. Este ceea ce a făcut nu de mult revista „USA Today” publicând articolul „Proгнозе privind granițele Europei în anul 2010”.

Revista inserează prognozele unor specialiști din SUA și din Europa. În ele găsim și ideea dragă nostalgicilor după care Europa va arăta ca în 1913, și preziceri dure cum că „din Italia vor apărea trei state, din Germania - șase sau șapte, din Spania - două”, și opinia că „regiunile bogate ale statelor existente în prezent vor căuta să se debaraseze de regiunile mai sărace” - toate acestea în discordanță cu principiul națiunilor. Dar cele mai motivate previziuni sunt în acord cu acest principiu. Astfel: „Părți din Bosnia se vor uni cu Serbia și cu Croația; zona din jurul Bihaciului va deveni stat autonom”; „Va avea loc o nouă schimbare a granițelor în fosta Uniune Sovietică: Belarus va fi din nou incorporată în Rusia, Ucraina se va destrăma, iar Moldova se va alipi la România”; „Statele economice» se vor ridica în așa fel încât puterea lor financiară va dicta acțiunile politice și sociale în țări cu economie mai slab dezvoltată; un exemplu logic poate fi Germania, care ar putea pătrunde economic în Austria, Slovenia, Croația, în regiunea Moraviei din Republica Cehă”. În sfârșit, independent de eventualele modificări de granițe, este relevant pericolul pe care-l reprezintă pentru Europa islamismul: „Cele mai războinice elemente islamice pot provoca seisme, importante cutremure în state în care există mari comunități de musulmani, cum este, de pildă, Franța. Bosnia-Herțegovina ar putea fi folosită ca bază a expansionismului musulman, iar unele mișcări în Algeria și în alte zone din Africa de nord s-ar putea extinde în rândul comunităților musulmane în creștere în Europa”.

Ce aude unicornul

Helsinki - 20

Pentru ONU, 1995 este an jubiliar - s-au împlinit 50 de ani de la adoptarea Cartei, se vor împlini în toamnă tot atâția de la prima sesiune a Organizației. Dar 1995 este aniversar și pentru OSCE (Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa): acum 20 de ani în capitala Finlandei avea loc, cu participarea a 35 de șefi de stat (din țările Europei, precum și din SUA și Canada), faimoasa Conferință pentru Securitate și Cooperare pe continent, care avea să se încheie cu adoptarea Actului final de la Helsinki. Transformată în organism permanent, Conferința, care între timp și-a mărit numărul de membri la 53, cuprinzând și statele nou apărute pe harta Europei, și-a schimbat anul trecut - în dorința de a căpăta mai mult dinamism - numele în Organizație (deci CSCE a devenit OSCE).

Acum, la aniversare, două sunt problemele care pot capta atenția opiniei publice: ce-a însemnat Helsinki '75 pentru viața și soarta Europei, pentru desfășurarea evenimentelor pe continent, cu alte cuvinte, care este importanța, care sunt meritele Conferinței în perspectivă istorică, pe de o parte, și ce rol ar putea juca de aici înainte OSCE, pe de altă parte.

Virtuțile CSCE, ale Actului final sunt, evident, mai multe, dar dintre ele les în față cu vigoare două: Conferința a pus bazele primei recunoașteri oficiale a frontierelor postbelice ale țărilor europene și a impus părților semnatare angajamentul privind respectarea drepturilor omului. Politologii consideră că mai ales datorită acestui angajament, pe care guvernele comuniste n-au putut să nu-l ia în seamă, Actul final de la Helsinki avea să se dovedească sentința de condamnare la moarte a comunismului. „Principiile Actului final de la Helsinki - spunea recent ministrul rus de externe, Andrei Kozâriov - au fost cele care au învins de fapt în războiul rece”.

Legat de conținutul Actului final, se cuvîna unele precizări. Astfel, prevederea că granițele din Europa nu se pot modifica prin forță a fost considerată de unii ca lumină verde pentru renegocierea granițelor la masa tratativelor.

Nimic mai neadevărat. În realitate, citite cu atenție, cele cuprinse în Act cu privire la granițe consfințesc actualele frontiere, care nu mai pot fi obiect de dispută, fie ea și „pașnică”. Nuanțarea de mai sus (interzicerea expresă doar a modificării prin forță a granițelor) a avut menirea de a nu bara calea Germaniei spre reunificare. În situația respectivă s-a mai aflat (din păcate, se află și acum) doar România, cu teritoriile de peste Prut. O altă precizare se referă la evidențierea rolului, a meritelor României în organizarea și ținerea Conferinței, în redactarea și adoptarea Actului final, în întregul proces Helsinki. Fiindcă pe atunci președinte al țării noastre era Nicolae Ceaușescu, acum, la aniversare, străinătatea s-a considerat scutită de a reliefa contribuția României (că doar n-o să-l laude pe Ceaușescu nu-i așa?) iar cea mai mare parte a mass-mediei românești a ezitat s-o facă. Or, aici nu-i vorba de faptul că Ceaușescu și-a atribuit lui meritele românești în procesul Helsinki (el își atribuia tot ce se făcea în România și de către România), ci de merite reale și importante ale diplomației noastre, indiferent de regimul politic.

Ce rol poate juca de-acum înainte OSCE? Un rezultat nedorit dar inevitabil al dispariției echilibrului superputerilor nucleare a fost declanșarea unor conflicte regionale sângeroase. În condiții în care ONU s-a dovedit neputincioasă în stingerea acestor focare, OSCE își poate cuceri un rol de arbitru cu mai multă eficiență. Ce-a izbutit să facă până acum în cazul Ceceniei și al Nagornâi-Karabahului pare promițător. Faptul că Rusia are o atitudine favorabilă față de OSCE, organism în care ea se simte pe picior de egalitate cu Statele Unite, nu trebuie privit cu suspiciune, ci mai curând dimpotrivă - OSCE ca loc în care Rusia se poate europeniza și democratiza. Nu e vorba, desigur, ca OSCE să înlocuiască ONU (aceasta este o organizație mondială, iar OSCE - una regională), ci doar să ia pe cont propriu (operând, eventual, unele modificări în statutul său) acțiunile de pace de pe continent în care ONU a eșuat și să le ducă la sfârșit fericit.

Când vom intra în UE

În momentul de față sunt zece țări est-europene (foste țări socialiste ori componente ale unor state socialiste) candidate la aderarea la Uniunea Europeană: Bulgaria, Cehia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, România, Slovacia, Slovenia, Ungaria (în ordine alfabetică). În general, se consideră că aderarea ar putea avea loc imediat după anul 2000. Însă data exactă poate fi mult amânată datorită agriculturii, serios rămasă în urmă în Est. La această problemă s-a referit de curând, în cadrul unei conferințe de presă ținute la Bruxelles, Franz Fischer, comisarul european (al UE) pentru agricultură. Iată câteva din afirmațiile sale: principalele probleme cărora trebuie să le facă față agricultura din cele zece țări est-europene candidate la aderarea la UE în perspectiva anului 2000 sunt lipsa de bani, întârzierile din domeniul privatizării terenurilor agricole și starea proastă a industriilor alimentare încă semietatizate; schimbările structurale (necesare în vederea integrării în Uniune) din agricultura acestor țări ar mai putea dura cinci până la zece ani, dacă nu

și mai mult; vor mai trece decenii până când venitul pe cap de locuitor din cele zece state candidate va atinge 75 la sută din media comunitară; obiectivul și costul (se estimează că acesta se va situa între 17,5 și 41,5 miliarde de dolari) extinderii Uniunii la țările din Europa de est nu trebuie să însemne renunțarea la programul Politicii Agricole Comune (PAC) a UE, care este atât în interesul producătorilor, cât și al consumatorilor din cele 15 țări membre.

În același timp, după cum ne informează AFP, experți de la Institutul de Cercetări Economice din Viena (WIFO) au apreciat că aderarea celor zece țări din Europa de est ar duce la o creștere cu 30 la sută a producției agricole a Uniunii și la o dublare a mâinii de lucru agricole (în cele 10 țări candidate în agricultură lucrează în medie peste 25 la sută din mâna de lucru, ceea ce reprezintă 9,5 milioane de persoane, față de 6 la sută, respectiv 8,2 milioane de persoane, în actuala Uniune Europeană). În ceea ce privește calendarul dezbaterilor, în

octombrie Comisia Europeană publica o Carte Albă asupra problemelor ridicate de integrarea agriculturii est-europene în UE. Acest document va fi apoi examinat de miniștrii agriculturii ai „celor 15” noiembrie și supus luna următoare aprobării Consiliului European de la Madrid.

Din cele de mai sus putem trage următoarele concluzii: 1. Integrarea agriculturii va avea un rol imens în procesul aderării țărilor est-europene la UE. 2. Sprijinind (inclusiv financiar) aderarea est-europenilor, „celor 15” nu fac un act de caritate, ci o investiție, pe care o realizează făcându-și modifica programele pe care au în prezent, deci fără a strânge curea; 3. UE nu face o ierarhizare a celor zece state candidate tratându-le pe toate ca având aproximativ aceleași șanse; 4. Data realizării primirii fiecăreia dintre cele zece țări est-europene depinde în foarte mare măsură de succesul politicii economice.

Pagină realizată de ION D. GOIA

S-a inventat o nouă funcție: „purtător de cuvânt al ministrului culturii”

Ministerul Culturii are o nouă vedetă. I-a pus în umbră și pe ministru, și pe Mihai Ungheanu, și pe Ladislau Hegheduș.

Are un anume farmec, păgubos, un „r” pregnant care provoacă râsul ziariștilor. Uneori scrie, un eseu despre Constantin Noica, cronici de teatru și mai ales editoriale în *Dimineața*. La Ministerul Culturii are funcția de consilier și în presă apare și cu titlul de „purtător de cuvânt”. Dar nu ține nici o conferință de presă și nu trimite comunicate decât la *Vocea României* și *Dimineața*. Textele sunt semnate „Jana Morărescu, purtător de cuvânt”.

Când s-a schimbat ministrul, s-a schimbat și purtătorul de cuvânt. Prozatorul optzecist Nicolae Iliescu a fost trans-

ferat. Imediat au fost angajați doi purtători de cuvânt. Ministrul însuși a angajat-o pe Jana Morărescu. Alte personaje din minister l-au preferat pe Ion Țugui. Autorul necontestat al „Dezvăluirilor contelui Incapucciato” tocmai părăsise ministerul anul trecut supărat pe afacerile ministeriabililor. Era angajat la Direcția carte și purtător de cuvânt, fără o misiune definită. A plecat. La scurt timp i-au apărut dintr-o dată câteva cărți paranormale.

Angajat din nou, consilier-purtător de cuvânt, a aflat că are concurență serioasă. Jana Morărescu, editorialist la *Dimineața*. Nici nu am fi auzit de acest personaj dacă nu s-ar fi inventat ziarul amintit. Deși a terminat teatrologia în urmă cu mai bine de 30 de ani, Jana Morărescu nu a lucrat decât în ultimii 4 ani. Cu această vechime a fost angajată direct referent III, cu un salariu de 207.000 lei. Evident, nu este mulțumită de salariu. S-a plâns peste tot că ia prea puțini bani, că fiica sa, care este angajată în sistem, adică în rețeaua ministerului, primește dublu și are mai puțin de 30 de ani. Când cineva se miră cum de un ministru are o asemenea purtătoare de cuvânt, replica vine în șoaptă: „È rudă cu ministrul” și gata. Oficial, Ion Țugui este purtătorul de cuvânt al Ministerului Culturii; Jana Morărescu și-a inventat o funcție (plină de adevăr): „purtător de cuvânt al ministrului culturii”.

„Fiecare consilier expune ministrului părerea sa, când se ivește o situație. Se intră la ministru și se raportează situația, se analizează și se dă în urmărire, dacă e un caz de rezolvat în timp”.

Toate artele

Agendele Iovinesciene

Prin generozitatea doamnei Monica Lovinescu a apărut întâiul volum dintr-o serie de „Agende literare” ale ilustrului său tată (succinte însemnări despre cenacul „Sburătorului”).

La o primă lectură nu-ți poți ascunde stupefăcerea: tot ce s-a scris despre acel mirabil cenacul cu mari, benefice influențe asupra literaturii române moderne pare contestat chiar de către penița viguroasă a mentorului său.

Întreaga memorialistică dedicată „Sburătorului” e în suprare. Zecile de sburătorști, ce ne-au asigurat de prețuirea (sau iubirea) de care s-au bucurat din partea criticului, se văd, în postumitate, contestați în mărturiile lor.

Sarcastic, dur, ori doar mușcător, Lovinescu își judecă în cele mai multe cazuri companionii, fiind inclement cu întâmplații și nechemății, dar și cu cei intrați în galeria clasicilor mai ales (sau și) grație paginilor sale generoase, de teribilă autoritate.

Camil Petrescu „scrie ca un băcan” dar e și „culmea ingratitudinii”. Tânărul Voronca e o „bestie” (Narly e doar „pueril”, Biliurescu „imbecil”), Șerban Cioculescu - N. Cioculescu pentru autorul Agendelor! - e „fecioară perversă”. Fundoianu „arrogant”, Sanda Movilă „rea, absurdă, ascunsă”, Ștefan Roll „un teighetar”, iar Vianu „obosit, blazat, întors spre primitivism” și asta când nu „rămâne doar un ovrei”, iar Barbu „detracat și inconsecvent în totul” scrie „poezii balcanice și scabroase” sau... „omosexuale”.

Maestrul e îndeobște nemulțumit de lecturi, pune grave și pripite diagnostice și ai senzația că „feericul Sburător” îl irită până la absurd. Ședințele - corvoadă obligatorie, mulțumirile - rare și inconsistente.

Alt Lovinescu să fi scris, despre aceiași autori, capitolele de istorie literară capabile să-i înveșnicească? A fost Lovinescu duplicitar?

E sigur că nu. A fost un dascăl peste măsură de sever (părinte ce-și sărută odrasla numai în somn), obsesiv stăpânit de gravitatea actului literar.

Sărac în jubilații, criticul și-a păstrat doar în agendă amărăciunile clipei; în scrierile sale s-a detașat de ele, construind ample fresce critice dedicate în marea lor parte chiar celor certați pentru cine știe ce gest năstrușnic. Drept cu sine, nu putea fi nedrept cu cei iubiți.

Truda voluntar asumată a unor ședințe cel puțin ostentative făcea parte din programul său de constructor de cultură. Și de opinii. Lovinescu accepta doar Scrisa și detesta biograful, anecdota.

O a doua lectură face din Agende un document esențial pentru cercetarea uneia dintre cele mai fertile etape în edificarea literaturii române.

Magia „Sburătorului” ne urmărește încă...

GHEORGHE TOMOZEI ■

Ștefan Iordache între „Pe strada Mântuleasa” și „Fuga”

După o serie de demisii, efuzuri de roluri, conferințe de presă și apeluri la forurile superioare, Teatrul de Comedie a reușit să scoată, spre finele stagiunii, *Fuga* lui M. Bulgakov, în regia Cătălinei Buzoianu.

Protagonistul spectacolului este Ștefan Iordache, un actor din ce în ce mai curtat de regi-zori și producători. Laureat al tuturor premiilor posibile în România, de la România Mare la Academia Română, Ștefan Iordache a început de curând filmările la *Pe strada Mântuleasa*, un film de Dan Pița inspirat de nuvelele fantastice ale lui Mircea Eliade. Antrenamentele pentru acest film au început de mult, atunci când Ștefan Iordache și-a lăsat barbă și plete. Acum, marele actor, captivat de rol, a decis să

renunțe un timp la spectacolele de teatru. Și la turneele cu Titus Andronicus și la *Fuga*, unde își face rolul cu foarte mari eforturi.

Ștefan Iordache nu mai are rezistența de altădată, este bolnav de ficat, dar nu lasă să se vadă acest lucru.

Va renunța oare definitiv la rolul din *Fuga*, pentru care a muncit câteva luni și pe care nu l-a jucat nici măcar de zece ori? Un rol ambițios, greu, lung, foarte solicitant, interpretat fără cusur.

Regizoarea Cătălina Buzoianu s-a gândit de la început la un înlocuitor, la Șerban Ionescu, care a și participat la repetiții. Este posibil deci ca în toamnă *Fuga* să se joace fără Ștefan Iordache.

REMUS ANDREI ION ■

Donație de suflet

Subsemnata GABRIELA NEGREANU, membru al Uniunii Scriitorilor din România, domiciliată în: București, Șos. N. Titulescu nr. 92, bl. 13, sc. 4, et. 9, ap. 159, sect. 1, tel. 6 17 64 84, ofer în dar Bibliotecii Academiei Române un număr de 363 cărți

de poezie română contemporană, conținând dedicații ale autorilor către subsemnata și câteva (cărți personale ori antologii de autor) conținând propriul meu autograf.

Cu stimă,
GABRIELA NEGREANU
31 iulie 1995, București
Domnului GABRIEL STREMPER, directorul
Bibliotecii Academiei Române

MAȘINĂ DE SCRIS

Atelierul

Nici un loc liber la masă. Un fum ca o ceață lăptoasă deasupra zecilor de capete ce se mișcau leneș într-un du-te-vino de la ceștile de cafea la poziția lor normală.

O chelneriță fragedă ca o pâine caldă își mișca șoldurile grațios de parcă ar fi patinat printre obstacole. Picioarele ei fremătau de tinerețe, zâmbetul îi dezvăluia tinerețea virgină și inocentă.

Am intrat timid, cu capul între umeri, și-am fixat o mășuță departe de boxele agresive așezate ca niște bodyguarzi de-o parte și de alta a barului.

Am cerut voie unui bărbat înghesuit în propria-i tăcere. N-am așteptat nici un răspuns de teama unui refuz. Geanta mea voluminoasă ocupa un sfert din suprafața măsuței rotunde, care s-a și dezechilibrat ușor sub greutatea ei. Mi-am scos

● **VISĂTOR RETROGRADAT.** După cum vedeți, folosesc pseudonimul pe care mi l-ați indicat și omit numele mănăstirii ca să rămâneți neidentificabil (deși nu înțeleg de ce este nevoie de atâtea precauții). Poeziile, scrise stângaci (cu o stângăcie care vă stă întrucâtva bine, asigurându-l pe cititor de sinceritatea dv.), au o ardoare mistică (le-aș fi caracterizat la fel chiar dacă n-aș fi știut că sunteți călugăr):

„V-am primit pe toate la moartea mea/ Și v-am urmărit plânsul inimii./ Dar erați din ce în ce mai multe./ Iubitele mele, sărutați-mă pe rând./ Sărutarea voastră este fierbinte”.

Ceea ce vă lipsește este cultura literară. Neavând studii sistematice, neavând un gust format, folosiți de multe ori - cu candoare - trucuri poetice facile. De exemplu:

„Mergeam tăcut printre clipele trecute/ Printre cuvintele scrise de mult/ Învelite cu pătură de praf/ Și plapumă de uitare”.

Bine că n-ați pomenit și de cearșaf...

● **NICOLETA ABĂCIOAIEI,** Snagov,

Texte sub lupă

Sectorul Agricol Ilfov. „Dacă versurile mele vă face plăcere, cred că nu mai are nici un rost alte comentarii”.

Chiar că „nu mai are nici un rost alte comentarii”, dar nu pentru că versurile dv. „îmi face plăcere”. Motivul real încercați să-l aflați singură.

● **LIVIA DIMULESCU, Ploiești.** Schița Atellerul este reproducă, după cum vedeți, chiar în acest număr. Din ce mi-ați trimis, intenționez să public Doar un melc, pe care vă rog să mi-o retrimiteți, dactilografiată. Îmi place în continuare ceea ce este viu și dramatic - iar uneori tulburător de senzual - în proza dv. Tocmai de aceea vă sfătuiesc să nu vă aventurați pe teritorii care vă sunt deocamdată străine (filosofia, estetica) și care vă fac să apăreți cititorilor ca o diletantă.

● **PETRU POIANĂ, Hunedoara.** Poemele dv. au un fior tragic. Dar în zadar au un fior tragic dacă nu sunt... dactilografiate. Vă rog, deci, să le bateți la mașină și să mi le trimiteți din nou. Reproduc

deocamdată, pentru a trezi interesul cititorilor și a-i face să vă țină minte numele, poemul Invariabil:

„păsările ți-au fugit mereu/ din definiție/ și scurtele tale notații/ sunt false jurnale de zbor;/ chiar dacă ai surprins odată un pictor/ dându-le mâncare direct/ de pe șevalet/ ce ți-a rămas?.../ uneori, după imense migrații,/ câte o pasăre care murea/ invariabil/ spre seară...”

● **ȘTEFAN DORU DÂNCUȘ, Sibiu.** Așa cum sunteți, răzvrătit împotriva tuturor, ar fi minunat să aveți și geniu, ca să oferiți lumii spectacolul dramatic al unui mare bărbat deznăscut de contemporani. Dv., însă, aveți doar talent, și acela insuficient cultivat, astfel încât trebuie să fiți mai îngăduitor cu semenii. În poeme am remarcat multe formulări sarcastice inspirate, dar n-am găsit nici un poem în întregime realizat. Intenționez, în schimb, să public schița Marea ascultare (vă rog să mi o trimiteți o fotografie și

un curriculum vitae).

● **FLAVIA-CORINA MITROI, Filiași, Dolj, L.V. IENĂȘESCU, Arad, ION BOCIOACĂ, Târgoviște, VICTOR BARBU, Târgu-Jiu, OVIDIU TOMA, Cristești, Iași, STEJĂREL IONESCU, Deva.** Textele dv. sunt publicabile, în sensul că, dacă le-aș publica, nimeni n-ar avea ce să-mi reproșeze. Dar nici nu le-ar remarca nimeni, ceea ce, din punctul meu de vedere, este inacceptabil.

● **SILVIA TARACHIU, Brăila, SILVIA SIMON, Gurghiu, Mureș, MICA TOMA, Mizil, Prahova.** Sunteți la un pas de literatură. Aștept să-l faceți.

● **PAUL MIHAIL ALEXESCU, București, MIHAIL PĂUNESCU, Brașov, CĂTĂLIN CONSTANDACHE, Hunedoara, AURORA TELESU, Timișoara, ELISABETA ZAHARIA, Solca, Suceava, MARIN F. DIȚOIU, Luptători, Frăsinet, Călărași, M. FOCSĂNEANU, Merișani, ARGEȘ, G.I. TRANI, Slatina.** Aveți intenții frumoase, dar ceea ce scrieți dv. nu este literatură.

Ieșirea din anonimat: Livia Dimulescu

Livia Dimulescu s-a născut la 22 ianuarie 1964 în orașul Urlați din județul Prahova. În 1986 a absolvit Facultatea de Cibernetică, iar în prezent lucrează la ASIROM - Sucursala Ploiești. Părerea ei despre sine este sceptică: „Nu am încredere în talentul meu și cred că fac parte dintre «oamenii comuni care aspiră», așa cum spunea undeva regretatul Florin Mugur”.

În realitate, Livia Dimulescu are foarte mult talent. Îi lipsește o mai serioasă pregătire filologică (pe care și-o poate face și singură, de acum înainte), dar talent are în mod sigur. Tot ceea ce povestește, povestește cu înfrigurare, ca și cum ar descoperi noi și noi ipostaze ale existenței. Ea nu vede un bărbat, ci descoperă un bărbat, nu se lasă pur și simplu mângaiată, ci descoperă mângâierea, nu aude cum scârțâie o ușă, ci descoperă cât de trist este scârțâitul unei uși. Tânăra prozatoare are un sentiment al inaugurării, pe care îl transmite și cititorului.

pachetul de țigări, i-am zărit mâinile fine cu unghiile de aristocrat. Tremura vizibil sub propriile gânduri.

Chelnerița s-a furișat lângă mine. Am comandat un lichior fin; am așteptat-o încercând să văd fața celui din fața mea.

Niște ochi fosforescenți, de un verde proaspăt, îi acopereau întreaga fizionomie. Părea croit în jurul acelor iriși pătrunzători și sticloși. Sprâncenele proeminente, date parcă cu rimel, sprijineau o frunte înaltă, rotundă ca un trup de amforă. Zvâcneau niște vene nervoase ca niște corzi de chitară și totuși un calm binefăcător i se scurgea până spre brațe, dându-mi senzația unui trup inert, ca o natură statică.

Nu știu cât timp l-am sorbit curioasă cu privirea. Jena îmi dispăruse instantaneu. Între timp, chelnerița mi-a adus lichiorul. Fumasem trei țigări încercându-i fața, ochii ca pe o pradă. Un fior ciudat mi se strecură în gând. Îmi plăcea bărbatul ăsta.

Înșurubându-mă în jurul acestei plăceri instantanee, am plecat ochii spre paharul de lichior, încercându-mi în el un zâmbet poznaș.

A tușit scurt încercând să mă descătușeze din propria mea joacă lăuntrică; am ridicat ochii. Privirea mi s-a izbit de irisul lui verde, pertinent ca o lamă de cuțit. Am lăcrimat de-atâta putere de persuasiune cu care mă subjugă conștient și, totuși, am zămbit.

Mi-a cules mâna de pe masă. O mângâia ca pe un obiect prețios.

Ne-am ridicat ca niște drogați. Nu știu când și cum am plătit. Din neatenție m-am împiedicat, m-am sprijinit cu ambele mâini de brațul lui. Am traversat o ceață ținându-ne de degete într-o înfiorător de friguroasă teamă de a nu ne pierde unul pe celălalt.

N-am scos nici un cuvânt; pașii deranjau vizibil tăcerea noastră mirată în care ne îmbălsămam curiozitatea de a ne cunoaște.

A deschis o ușă care a scârțâit trist.

O veioză cu un ochi verde - proiecția artificială a privirii lui - a binecuvântat o intimitate de basm într-o cameră în care ședea semiadormite sculpturi, crochiuri, mulaje. Un pat minuscule acoperit cu o cergă stacojie m-a primit ca pe un model drag.

M-am surprins tremurând într-un amestec de teamă și de plăcere. N-am reținut cum îl cheamă. Nu avea nici o importanță. M-a dezbrăcat căutându-mi trupul printre nasturii bluzei, pe sub cordonul fustei. Nu era nimic vulgar în gesturile lui. Doar o voluptate masculină care-i gătuia parcă dorințele.

M-am trezit goală sprijinindu-mă de mâna lui care-mi căuta parcă forma aluniței de pe spate.

Palmele lui calde și moi îmi susțineau sânii ca în niște cupe invizibile. Îmi adălmeca sfărcurile de parcă le căuta structura interioară. Totul părea un dans molcom al palmelor dinspre călcâie înspre rădăcinile dorinței mele descătușate ca o combustie.

Îmi pipăia forma capului, linia de contur a buzelor, îmi sorbea de sub ureche orice gând care mi-ar fi alertat conștiința. Turna de-a lungul trupului meu privire din aceea verde, crudă și dureroasă, ca și cum m-ar fi sechestrat într-o armură mustind de greutatea dorințelor noastre.

Eram prizoniera unui instinct visceral, carnal, haotic căruia îi iubeam puterea

de a mă desface în atâtea celule de plăcere, de iubire.

Îmi săruta pielea de parcă ar fi cules particule de nisip fin prinse de țesuturile ei. Mă frigea dorința lui așa cum mă înnebunea soarele de-amiază al unei zile caniculare. Părul m-acoperea ca-n picturile lui Bălașa; ireal îl simțeam cum m-amețește în dorința lui de a mă îmbălsăma ca pe un idol.

De jur împrejurul nostru capetele acelea sculptate își deschideau gurile lor flămânde de viață. Râdeau de ele sau de noi, nu știu. Dar ochii lor urmăreau, zâmbind tandru, omogenitatea gesturilor noastre amestecate, înclăcirea de brațe, de gânduri, de senzații, care parcă nu ne mai aparțineau. Un mulaj neterminat se vânzolea sub forța ipsosului care-i strângula dorința de viață. Totul fremăta în jur ca și sângele nostru amestecat într-o firească interacțiune, coagulându-se în jurul despletirii amorului nostru, făcându-ne să ne uităm conturul propriilor trupuri, propriilor limite, născându-ne din nou într-o firească lume primordială.

Mari scriitori de mâine Mircea Bârsilă

Îl prezint pe Mircea Bârsilă ca pe un „mare scriitor de mâine” nu în sensul că abia mâine va deveni un mare scriitor, ci în acela că va mai trece timp până când i se va recunoaște valoarea. Deocamdată, este aproape un necunoscut. Puțini iubitori de poezie (printre care mă număr și eu) știu că, așa necunoscut cum este, el se situează, prin profunzimea și expresivitatea a ceea ce scrie, alături de cei mai importanți poeți români contemporani.

Mircea Bârsilă s-a născut la 19 octombrie 1952 într-o familie de țărani din satul Cârciu, comuna Văgiulești, județul Gorj. Între 1974 și 1978 a urmat cursurile Facultății de Filologie din Timișoara. În 1982, în urma câștigării concursului de debut la Editura Albatros, i-a apărut volumul (de o valoare excepțională) *Obrazul celălalt al Lunii*, care a fost aproape complet ignorat de critica literară. Cuprins de dezgust, poetul a semnat apoi, un timp, Mircea Silă (sunt - trebuie din nou să mă laud - singurul care a remarcat la vremea respectivă protestul lui solitar). Următorul volum (la fel de bun) a apărut în 1988 tot la Editura Albatros și a avut, cum era de așteptat, un ecou vag, din cauza indifferenței sau chiar invidiei liderilor de opinie din lumea literară. În sfârșit, în 1993, Mircea Bârsilă a publicat o nouă carte de versuri, aproape la fel de valoroasă ca primele două, intitulată *Scutul lui Perseu* (Editura Vlasie din Pitești).

Din când în când, poetul îmi mai trimite mostre din ceea ce scrie, iar eu constat cu mâhnire că, în absența succesului, forța sa de creație se diminuează treptat. Totuși, multe poeme sunt încă extraordinare, după cum o să vă convingeți și dv., stimați cititori. Este vorba de un poet capabil să resuscite dimensiunea metafizică a existenței.

ÎNGERUL

Un înger bolnav
rotindu-se deasupra orașului cu o blondă zănică
ținându-se doar cu o mână de voalul ei de mireasă
clic clic blitzurile înghesuială mare în jurul mărului
înflorit sub care îngerul împarte autografe
pe fotografiile încă umede
Îi curg șiroaia lacrimile este mai rău de el
decât de albatrosul lui Baudelaire gata începem
strigă din mulțime unu cu ochelari de soare domnișoarelor
doamnelor și domnilor vă rugăm liniște drepti se aude
aceeași voce și îngerul ia poziție de drepti salt înainte
culcat aviație inamică aplaudăm fericți clic clic
în continuare blitzurile apar și cei de la televiziunea
locală cu valizele și aparatele lor de luat vederi în direct
o frânghie subțire leagă, din senin, pământul de cer
clic clic blitzurile în vreme ce îngerul urcă pe frânghie
și dispăre. / a dispărut / iată-l pe domnul cu ochelari de soare
de șarpe
de cal
aruncându-și cuțitele strălucitoare în sus aplaudăm fericți
hai să plecăm îmi șoptește daimonul meu și plecăm
exact în clipa în care membrele îngerului încep să cadă
unul câte unul printre ramurile înflorite ale mărului.

UN SINGUR PERETE

O cameră cu un singur pat
și perdelele în afără / în lacrimi. în vânt.
O cameră prin care mă țin, ore întregi,
după un gândac negru și absolut imprevizibil
în privința direcției în care se deplasează.
Vine mama și plânge
cu fruntea pe unul dintre cei câțiva umeri ai mei.
Vine mama și-mi sparge manuscrisele
din care curge tot atâta sânge
ca dintr-un balaur. Între timp,
gândacul își sapă o gaură între scândurile abstracte
din viziunile lui și dispăre. Imediat,
de parcă n-ar fi existat niciodată cu adevărat,
se face nevăzută și mama
iar încăperea se reduce, din nou, la un singur perete
care mă împarte în două: în bărbat și în femeie.
Un bărbat aproape necunoscut
și o femeie
ascunsă ca o lebdă printre trestii
în temnița propriului ei contur multiplicat,
himeric și foarte lasciv.

LAOKOON

Nimic mai plăcut
decât să bei cu furnicile. Să stai de vorbă cu ele
în ritmul înflorat al întunericii,
între un lan de porumbi încă verzi
și o parcelă îngustă de rapiță,
explicându-le anumite lucruri
în legătură cu extragerea rădăcinii pătrate
dintr-o sticlă de izmă
sau despre anxioasele mugete vândute la kilogram,
prin măcelării, ale animalelor mari din colinde.
Nimic mai plăcut decât să bei cu furnicile
chiar dacă nu bei tu, o, chiar dacă nu bei tu,
ci șerpilor,
invizibili șerpi de care ești înfășurat
asemenea preotului antic Laokoon.

CURTEA DE ARGEȘ

Etajul unu, apartamentul numărul
trei. Dulceață de vișine rămasă
prin borcane. Zgârieturi de unghii
pe trista oglindă în care nici o dată
(absolut nici o dată) imaginea mea
nu are aceleași gânduri ca mine. Fășii
de singurătate
atârând de pereți și dușmănoasa prezență
a pendulei. Un apartament provizoriu
unde mă ascund în fiecare seară
obosit și sătul
de această vânătoare absurdă
la care iau parte
sub masca vânătorului urmărit. Etajul unu,
apartamentul numărul trei:
un imens pântec simbolic,
unde zorii
mă găsesc, întotdeauna, la masa de scris.

SĂGEATA LUI ARES

Sânii lor
crescuți într-o singură vacanță de vară.
Într-o singură noapte de iarnă. Și albi clăbuci
din cada în care își fac singure baie
împodobind, la sfârșitul lui martie, crengile arborilor.
Eleve de treisprezece ani
a căror prezență în jurul băncii din fața blocului
îmi aduce în minte
imaginea unor fire de cânepă
răsărite într-o farfurie -
și domnișoarele din clasele mari de liceu
cu vinul din ochi început. Le trece ca o săgeată
pe la ureche
înțelesul mărului și se întind, în odaie, pe jos,
dezbrăcate,
insuflându-mi frumoasa dorință
de a scrie un poem
despre abisala nuditate a fecioarelor.
Un poem pe care mi-ar plăcea să-l semnez
cu pseudonimul Tiresias sau chiar Acteon.

VIN ROȘU

Rădăcinile? Eu le înțeleg și pe ele:
avem același drum, ascultăm împreună cucuveaua
din luminișurile înalte ale metafizicii. Însingurat
și învins - pentru a câta oară? - de Minotaurul
din mine
eu vă-nțeleg pe toți. Veți duce, pe rând, ceața-n spinare.
Veți ieși, dimineața, târâș,
aproape șerpește,
din peștera pe care v-ați săpat-o fiecare
în câte-o femeie - și vor urma și alte încercări
și mai tulburi! Se vor întoarce, una câte una
vacile pe care le-ați păscut în copilărie
și vor zbiera
lipindu-și de praguri enormele căpățâni. Veți pribegi,
în cojoace din lut încă umed,
în căutarea imaginarei cascade
menite să vă aducă aminte cum era privită femeia
înainte de apariția gândirii. Eu vă-nțeleg pe toți
- un însingurat, un ascet -
și chiar și pe labirintul monstru din mine:
ascultăm împreună clopoțele fără limbă ale tăcerii,
bem împreună câte-o ulcică de vin roșu
stors din strugurii viței de vie
ce mi-a răsărit dintr-o coastă.

MARI
SCRIITORI
DE
MÂINE

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Radio Contact

■ **LOUISE**, de la grupul american **ETERNAL**, a anunțat că părăsește formația pentru o carieră solo.

Cu toate că nu au existat comentarii din partea celorlalte membre, EMI Records a înștiințat MTV că **ETERNAL** va continua ca trio, urmând să-și lanseze viitorul album la sfârșitul acestui an.

■ **TAKE THAT** au ajuns recent la performanța de a se situa pe poziția maximă a clasamentului englez pentru a 7-a oară, cu noul lor single **Never Forget**.

Cu toate că **ROBBIE** se mai aude în backing vocals, **Never Forget** este primul single lansat după ce acesta a părăsit grupul. Este de asemenea primul lor single cu **HOWARD DONALD** ca lead vocals. Faptul că acest single este number one demonstrează dragostea în continuare a fanilor, care nu au de gând să abandoneze **TAKE THAT**, cu toate că **Robbie** nu-i mai este membru.

■ **WHITNEY HOUSTON** susține că deschide noi orizonturi femeilor afro-americane prin noul ei film ce urmează a fi lansat în curând, **Waiting to Exhale**. Turnat în Phoenix, Arizona, filmul este al doilea în care joacă cântăreața, după cel în care a debutat ca actriță, **The Bodyguard**. Whitney și starul din **What's Love Got To Do With It**, **Angela Basset**, interpretează două femei implicate în relații traumatizante.

„Îmi place faptul că în sfârșit se face un film despre femeile afro-americane. În sfârșit oamenii vor putea vedea cum trăiesc ele și prin ce situații trec. Va fi și de râs și de plâns”, afirmă Whitney.

■ **Artiști de frunte** în efecte speciale din America lucrează la un

Având 200.000 de copii sub îngrijire pe an

Spitalul Budimex a fost dotat cu 7 televizoare color

□ Va exista și o televiziune cu circuit închis

Conform declarației domnului Mircea Olteanu, directorul Spitalului Budimex din București, în acest spital sunt anual sub îngrijire peste 200.000 de copii și sunt peste 23.000 de internări. În 1995 pe primele 6 luni s-au înregistrat aproape 14.000 de internări. Copiii aduși aici sunt în marea lor majoritate loviți de mașini și au zeci de fracturi, dar mai ales au toracele strivit sau leziuni grave ale creierului.

Pentru acești copii firma **RELCO S.A.** a adus în Spitalul Budimex un număr de 7 televizoare color, marca **DAEWOO**. Firma **KAPPA** a realizat cablarea Spitalului Budimex astfel încât copiii pot urmări 30 de posturi de televiziune. În fiecare salon în care există un televizor

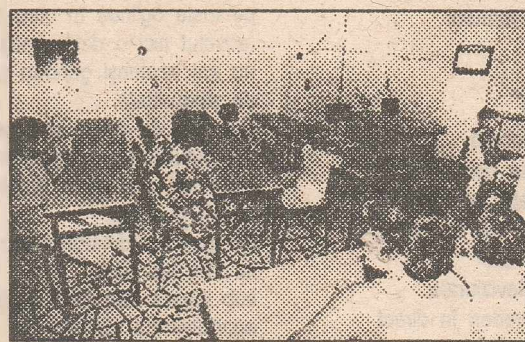
pot intra cel mult 35 de copii dintre cei care se pot da jos din pat. Începând din luna septembrie spitalul va fi dotat cu cărucioare speciale care vor transporta televizoarele din salon în salon pentru copiii imobilizați la pat. Din luna octombrie firma **RELCO** va mai aduce în Spitalul Budimex încă 7 televizoare color.

În același timp, spitalul va fi dotat cu o viziune cu circuit închis prin intermediul că vor fi urmărite programe de educație sau necesare atât copiilor cât și părinților.

Domnul Mircea Olteanu ne-a declarat Ministerul Sănătății nu poate oferi Spitalului Budimex pentru dotări cu aparatură de ultimă oră. Îmbunătățirea condițiilor de viață și de asistență medicală în acest spital necesită cheltuieli de peste 1 miliard de lei.

DAN GHEORGHE

Văduva lui Lennon, **Yoko Ono**, ca și **Paul McCartney**, **Ringo Starr** și **George Harrison** și-au dat acordul pentru resurecția tehnologică cu ajutorul acelorași efecte speciale ca în **Forrest Gump**. Spectatorii îi vor putea vedea pe cei patru Beatles-i interpretând două piese compuse și cântate de Lennon în anii '70.

■ **TERENCE TRENT D'ARBY** este favoritul numărul unu, dacă nu chiar singurul, pentru a-l interpreta pe furtunosul rocker **Little Richard** într-un film ce va fi turnat în Anglia și Franța.

Filmul, bazat pe cartea **Little Richard**, scrisă de biograful rocker **Charles White**, va fi realizat în toamna acestui an. White afirmă: „Terence a fost preferat de mine pentru acest rol de la început - are aceeași energie ca **Little Richard**. Chiar și **Little Richard** e încântat de ideea ca Terence să-l interpreteze în acest film, pentru că îl admiră foarte mult”.

■ Cântăreața de rap **QUEEN LATIFAH** era cât pe ce să fie împușcată pe data de 15 iulie, dimineața, când mașina i-a fost jefuită sub amenințare de armă în Harlem, New York.

Prietenul ei, **SEAN MOON**, de 22 de ani, a fost împușcat în piept și se află încă într-o stare critică. **LATIFAH** și un al treilea ocupant al mașinii, **MC LYTE**, nu sunt răniți, iar agresorii au reușit să fugă cu un BMW și sunt încă în libertate.

DOINA ENE ■

FLUFFY

și restul lumii

Episodul 3

FLASH-BACK

Rezumatul episodului precedent: **Fluffy** a început să viseze că e Președinte.

Nu, nu vom pătrunde în intimitatea visului unui biet cățel căci noi respectăm dreptul la propria imagine, și există porniri ale subconștientului oarecum nemărturisibile. E suficient să spunem că oricine l-ar fi privit pe simpaticul patrupeț și-ar fi dat seama imediat ce visează: un zâmbet i se lăfise pe botic și o lăbuță îi tremura spasmotic, de parc-ar fi dat din mână.

Ce-o fi visat - ce n-o fi visat, fapt e că dimineața se trezi foarte bine dispus și sări vesel drept pe pieptul lui Sergiu. Acesta se pare că visa cu totul altceva, întrucât începu să strige prin somn:

- Nu trageți, tovarăși! Promit să depășesc planul!

E cazul să facem o paranteză. Arhitectul **Sergiu Stănescu** suferise mult la viața lui. În primul rând trăsesese după el un

dosar nefericit: părinți chial (doi porci și-o capră), rude străinătate (nașa unui văr cumnatului unei mătuși fugise în Bulgaria) și, cel mai grav, pereche de inițiale de naz amintire. Degeaba le explic el tovarășilor de la Cadre că și-a ales nici rudele, numele.

- Nimic nu e întâmplă observase filozofic subînțeles sectoristul c umblase prin vecini să-ntră dacă arhitectul își bate neva scutură covoare după ora sau consumă Coca-Cola.

Observația era surprinzătoare, corectă, dovadă că pe secul îl chema Căpitanul Lună.

În al doilea rând, vreme două cincinale, **Sergiu Stănescu** proiectase blocuri care se construiau înainte de-a se termina planurile de detaliu. E drept construcțiile rămăseseră picioare chiar și după cutremurul din 1977 - însă nu același lucru s-a putut spune despre loca care cădeau din picioare prea mult confort. Din mișcarea browniană Decembrie, lucrurile se schimbaseră substanțial, în sensul până să se monteze o fereastră proiectanții aveau timp să pi la punct planurile pentru încă Casă a Poporului.

Nu e de mirare, deci, că a tectul ajunsese să aibă geamuri bruște și reacții imprevizibile. Maria, soția lui, îl clătină cu licatețe și-i șopti:

- Trezește-te! Trebuie să cu **Fluffy** înainte să apăsăm Uciagașul Singuratic!

(va urma)

ZIZ

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IAȘI 91,9 FM
CLUJ 89,8 FM

radio
CONTACT

PLIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

Din nou în actualitate

Cupele europene și campionatul intern

După cum se știe, toate cele patru reprezentante în competițiile europene intercluburi vor susține o dublă manșă în turul preliminar, prima partidă având loc înainte chiar de startul campionatului Diviziei Naționale. Astfel, în C.C.E., Steaua va întâlni la 9 august (în eplasare) pe Casino Alzburg, o zi mai târziu etrolul va evolua în meciul ir la Wrexham (Cupa Cupelor), în timp ce Cupa E.F.A. a debutat pe 8 august: Dinamo - Levski Sofia și Universitatea Craiova - Dinamo Minsk. Să sperăm

că perioada de pregătire și refacere a fost realizată la parametri optimi, omogenitatea formațiilor noastre neavând prea mult de suferit

prin modificările în structura loturilor de jucători, și că rezultatele obținute vor constitui o frumoasă opțiune pentru calificarea în turul I.

Sâmbătă, 12 august, ediția 1995-96 a Diviziei Naționale programează prima etapă:

Universitatea Craiova - Ceahlăul P. Neamț
Dinamo - Oțelul Galați
Rapid - Universitatea Cluj
F.C. Inter Sibiu - Sportul Studențesc
Politehnica Timișoara - Farul Constanța
Politehnica Iași - Steaua
F.C. Selena Bacău - F.C. Argeș
F.C. Național - Gloria Bistrița
Petrul Ploiești - F.C. Brașov

Aventuri... aventuri...

Este greu să cunoaștem acum detaliat - poate mai târziu - toate isprăvile reale din Grecia sau Italia ale mult comentatului Dănuț Lupu. Cât despre cele anterioare lui decembrie '89, pot fi numai

Ultimele săptămâni ne-au prezentat însă, pe viu, câteva episoade trăite aici în România. Ilustrând trașnic câteva mostre de comportament. Chiar fără a le judeca prin prisma unor obligații morale sau de obraz. Toate au pălit însă față de ultima... performanță. Gonind peste orice limite cu mașină ce nu-i aparținea - de mare „gomă”, ce-i drept, dar declarată de proprietarul cu acte - a comis un accident de circulație. Lucru destul de banal, ce-i cu asta, s-ar putea spune. Dar că, în cursa sa contra cronometru a fost nevoie de o mărime ca în filme pentru a putea fi ajuns. Și oprit, firește. Tăta tot. Dar factura năbădăiosului nu s-a oprit aici. Ea a fost completată după aceea cu una autentică, însumând cheltuielile accidentului produs. Ajunsă, după spusele jucătorului... exact la acela care își revendică bunul. Cu care vitezomanul nu mai avea nimic în comun, după trecerea în tabăra lui Dinamo. Să-i fi dat ova încadrare îndrăzneală cerută de aventurile sus-pomenite? Așadar greco-brescianul că apartenența la culorile alb-roșii îi conferă din nou aceleași imunități ca în trecut? Dacă are această convingere trebuie să i-o fi insuflat cineva...

E știut că vitezomanii de asemenea calibru au costat scump pedetă cu renume copleșitoare față de „meseriașul” Lupu.

IOAN FRÂNCU ■

S. Cine comite indiscreția să comunice gradul ce i s-a atribuit, sau retribuit? Pe linia transparenței... (I.F.)

Fotografie de PETRE COJOCARIU ■

Fotbalul rus își revine

□ Infuzie de fotbaliști cariocas

După o perioadă în care țările din est, cu excepțiile echipelor naționale ale Bulgariei și României, au traversat deșertul, datorită himbării sistemului atotputernic în sport, vin acum în unele locuri că perioada de inițiere din acest punct de vedere este pe cale să fie depășită. Prima știre care poate fi caracterizată chiar drept senzațională în acest sens este apariția în fotbalul rusesc a doi fotbaliști brazilieni, Andre da Silva (Da Silva) și Mario do Santos-jr. (Junior), care, în tualul campionat, apără culorile clubului Lokomotiv Nijni Novgorod. Primiți cu scepticism pe malul Volgăi, în special de către artiști, care i-au caracterizat drept „fotbaliști de plajă”, aceasta pe fondul lipsei de credere în puterea economică a sponsorilor locali, care până acum n-au putut achiziționa niciun jucător din țări fără tradiție, Zambia și Etiopia, în special, cei doi brazilieni s-au dovedit

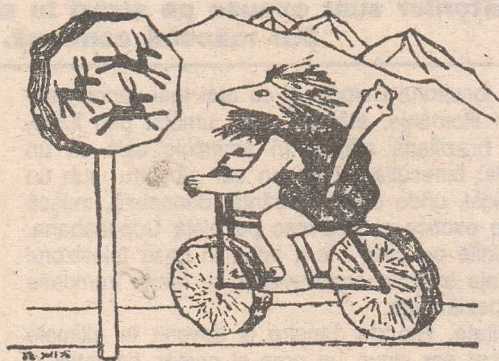
o achiziție bună, atât prin faptul că numărul spectatorilor s-a dublat, prima dată din curiozitate, dar și pentru faptul că se dovedesc valori sigure. Mai ales după perioada de acomodare, ambii înscriindu-se pe lista marcatrilor.

Această politică pare să fie agreată și la nivelul federației, purtătorul de cuvânt al acesteia, Iuri Iudin, declarând: „E timpul ca, după ce am exportat atâta, să importăm și noi fotbaliști adevărați, din țări de tradiție. Exemplul celor din Nijni Novgorod este semnificativ, dă direcția în care trebuie să ne orientăm în viitorul apropiat, mai ales că s-au dovedit soluții foarte bune, Lokomotiv îndepărtându-se, în numai două etape în care i-a folosit (au fost probleme cu cartea internațională de transfer), de zona retrogradării”.

TEODORA OPREA ■

Replica săptămânii

Antrenorul Ioan Sdrobiș a mai fost clientul rubricii, e om de replică recunoscut în lumea fotbalului. De data asta, iată ce a declarat unui cotidian bucureștean, din refugiul de la Suceava: „Ce mă supără mai tare este faptul că n-a catadicsit nimeni de la club să-mi dea și mie măcar un telefon, să mă cheme la Bala Mare, să-mi strângă mâna pentru cât am făcut pentru fotbalul băimărean”. Stranie dorință, dacă ne amintim că Sdrobiș a făcut pentru fotbalul băimărean exact o drăguță de retrogradare. Sau o fi masochist, că ardelenii dacă era să-i strângă mâna ar fi făcut-o într-o ușă, o menghină, ceva în genul ăsta, nu?

Cel mai frumos campionat din lume

Pe nedrept, ideea Sportului Studențesc de a-și disputa meciurile de acasă la Tg. Jiu a fost făcută țandări. De cârcotași, s-o spun din capul locului. Recunosc, eu însumi am vorbit vreo două zile prin semne, deși, de când cu democrația dâmbovițeană, mă imunitizez la originalități. Dar, domnilor, nu s-a văzut ce posibilități senzaționale deschide această idee. Păi, care-i motivul mutării?

Sponsorul bucureștenilor, pardon gorjenilor, e din Tg. Jiu și de aici joacă sportiștii acolo. Și acum, ia să vedeți ce campionat poate avea țărișoara noastră. Rapidul nu-i cu Samsung? E! Atunci să joace la Seul! Dinamo s-a procopsit cu Diadora, la Milano cu el, că-i vorba de o

firmă italiană, Steaua, din contră, s-a dat cu Adidas, să joace prin Germania, dar să fie atenți militarii ce oraș aleg, că și gălățenii tot pe acolo ajung, de vreme ce joacă pe piept cu Opel și tot la nemți se vor aciui. Treaba e bună și din alte motive: cheltuind în draci cu deplasările, cluburile vor da faliment și se va îndeplini visul de aur al actualei federații. Adică un campionat cu

doi-trei echipe și totul cât mai repede, nu ca acum, când se tot moșmon-

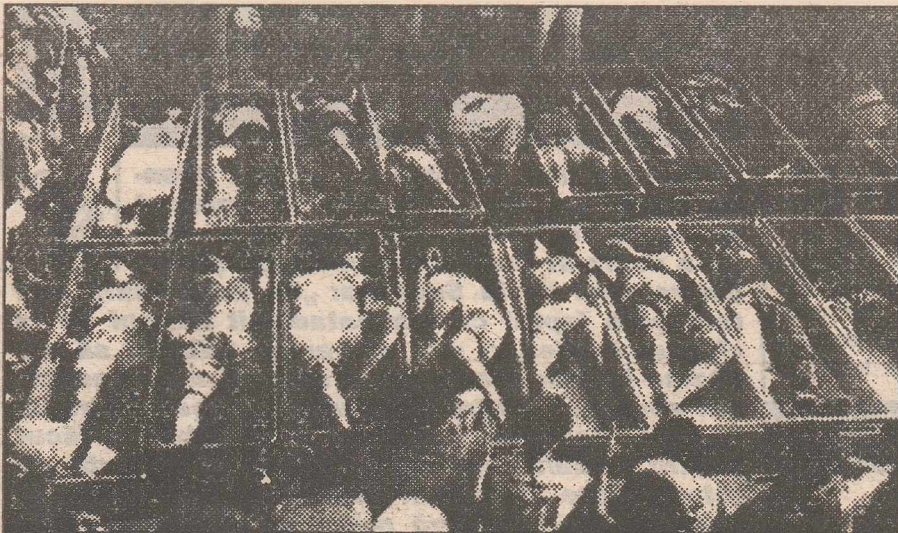
desc, în 5 ani nereușind decât să înjumătățească atât divizionarele, cât și numărul de jucători legitimați. Ca să nu mai vorbim de observatori. Cel puțin un an, o vor duce ca bulibașa, tot într-o plimbare exotică. Bravo, Sportul!

Câte feluri de jucători liberi sunt?

Ultimele hotărâri ale Comitetului Executiv al F.R.F. ne-au mai adus o ceață pe ochi, da' una groasă rău, de umblăm ca orbeții. O chestie ar fi asta: în comunicatul dat presei s-a zis de Bogdan Stelea că e jucător liber și are drept de joc pentru Steaua, iar ceva mai jos, că,

tot așa, Vlădoiu și Lupu sunt jucători liberi, iar Dinamo, Steaua și, respectiv, Rapid, s-a precizat, trebuie să rezolve problemele transferurilor. Așa că, întrebăm și noi: câte feluri de jucători liberi sunt? Liberi de tot, ca Stelea, sau liberi mai așa, mai nu știu cum, precum ceilalți doi?

La ordinea zilei, confruntările dintre gangsteri și poliție. Ele se termină cu victime de ambele părți. Cadavrele răufăcătorilor sunt expuse pe străzi în semn de avertizare. Dar măcelul continuă.

Pentru locuitorul Europei și cu atât mai vârtos pentru cel din România, atât de puțin umblat prin lume, metropola braziliană stăruie în amintirile sale ca un oraș de vis: binecuvântat de un cer albastru, sub un soare tropical, unde cetățenii cântă, dansează, mușcă din fructele exotice și lenevesc pe plaja Copacabana. Sunt imaginile pe care i le-a adus în casă televizorul prin reportaje și filme ornamentate cu femei frumoase și rumbe dezlănțuite.

În realitate, Rio de Janeiro a devenit în ultimele decenii, încet dar sigur, un oraș al crimei, corupției și comerțului cu droguri, cu o viață de nesuportat, unde localnicii trăiesc striviți de frică, iar străinii sunt sfătuiți să nu se îndepărteze de hotel. Datele și fotografiile pe care le prezentăm sunt preluate dintr-o amplă relatare apărută în revista „Stern”.

Într-un oraș cu 9 milioane de locuitori se produc - ni se spune - 8.000 de asasinat anual. Criminalii înarmați, atunci când sunt uciși, apar expuși pe străzi în semn de avertisment. Dar măsura nu pare să potolească setea de jaf și crimă. Datele statistice oferă imagini de coșmar. Jumătate din locuitorii metropolei au fost cel puțin o dată jefuiți sau agresați de bandele de tâlhari. Numai în 1994 au avut loc 800.000 de atacuri asupra unor cetățeni ai orașului, fie pe stradă, fie prin violarea domiciliului sau jefuirea magazinelor și băncilor. De remarcat - notează în continuare autorii relatării - că 70 la sută dintre persoanele jefuite sau maltratate nu s-au adresat poliției. Asta deoarece omul obișnuit și-a pierdut orice încredere în reprezentantul ordinii publice. Din cei 40.000 de polițiști, chemați să păzească viața și avutul cetățenilor, 13.000 sunt vârați până la coate în afaceri cu droguri, mijlocesc afaceri veroase, protejează comerțul cu carne vie.

Cartelul crimei și drogurilor cuprinde, după alte aprecieri, cam 6.000 de persoane. Mulți dintre aceștia sunt copii, organizați în bande patronate de adulți. Colportorii stupefiantelor vehiculează săptămânal aproximativ 1.300 de kilograme de cocaină, ceea ce

Traficanții de droguri sunt vânați zi și noapte. Dar efectele sunt minime din moment ce mii de polițiști participă și ei la traficul de stupefiante.

Rio de Janeiro:

La fiecare oră, un asasinat

Orașul carnavalurilor și fotbalului sud-american a devenit cel mai nesigur loc de pe planetă. Bande înarmate și o poliție coruptă au transformat în infern viața locuitorilor. Numai în 1994: 8.000 de omucideri.

Dar atenție! România prezintă condiții economice și psiho-sociale foarte asemănătoare cu cele care au declanșat gangsterismul în Brazilia.

le aduce un venit de circa 150 milioane dolari.

Ziua în amiază mare, pe orice stradă din Rio, poți fi atacat, fără să-ți sară nimeni în ajutor. Cei mai „harnici” sunt copiii de negri, învățați să smulgă gențile femeilor, să jefuiască magazinele, iar pe străzi mai lăaturalnice să-i oblige pe trecători, sub amenințarea cuțitului, să scoată banii sau lucrurile de valoare. Frecvente sunt și confruntările cu arme de foc între poliție și bandele de gangsteri, și care se termină de regulă cu nenumărați morți și răniți de ambele părți.

Nu e de mirare că un sfert din populația marelui oraș se închide în casă la primele semne de înserare. Dar oamenii se arată tot mai îngrijorați de viața lor de fiecare zi din moment ce poliția se dovedește neputincioasă și amestecată în afacerile lumii interlope.

Scriem toate acestea cu un fior de groază. Nu neapărat pentru cele ce se petrec în marele oraș brazilian. Situația ne amintește deseori comparații dintre România și statele Americii de Sud, pe care unii economiști și sociologi le-au făcut în ultimii ani. Economia dezlănțată, înmulțirea tâlhăriilor, carențele de ordin psiho-social sunt prezente și în duiosul spațiu mioritic al României. La fel ca brazilienii, avem și noi oameni de culoare ce se confundă cu drojdia societății. Dacă la Rio, cele mai multe delictle le săvârșesc negrii, la noi crimele și jafurile sunt în proporție covârșitoare opera țiganilor.

Cu o singură deosebire tragică: în metropola sud-americană, la adăpostul unor

legi aspre, poliția, cu partea ei necoruptă, duce un război pe viață și pe moarte cu răufăcătorii. La noi, ca la noi. Tolăniți la umbra unor legi blânde ca suflul comunistului cu față umană, oamenii legii îngaduie, într-o totală apatie, proliferarea abuzurilor și delictelor. Am stat de vorbă în dese rânduri cu polițiști cinstiți, dornici să ia taurul de coarne, să se

Oricine poate fi atacat pe stradă în plină zi. Copiii de negri s-au „specializat” în smulgerea genților, așa cum vă înfățișează instantaneul alăturat.

Cine își lasă mașina nesupravegheată, poate fi sigur că o va găsi deschisă și jefuită. Această imagine, luată cu teleobiectivul de un fotoreporter, înfățișează doi copii care fură un aparat de radio.

opună în forță cohortelor de pierde-vară ce tind să introducă legea junglei în viața economică și socială a țării. „Avem nevoie - ne-au declarat - de legi croite special pentru România, deoarece rădăcinile climatului infracțional sunt altele la noi decât în altă parte.”

Altele, dar foarte asemănătoare cu cele care au declanșat, în explozie, starea infracțională în statele sud-americe: pauperizarea populației cu puțină știință de carte, fuga de muncă și abordarea tranzacțiilor negustorești ilicite, libertatea prost înțeleasă, corupția la toate nivelurile, lipsa ordinii și rigorii în viața publică.

De aici și până la apariția gangsterismului n-a mai rămas decât un pas.

LIVIU TIMBUS ■

Ultima oră:

Fie pâinea cât de rea, grâul nu-i din țara mea